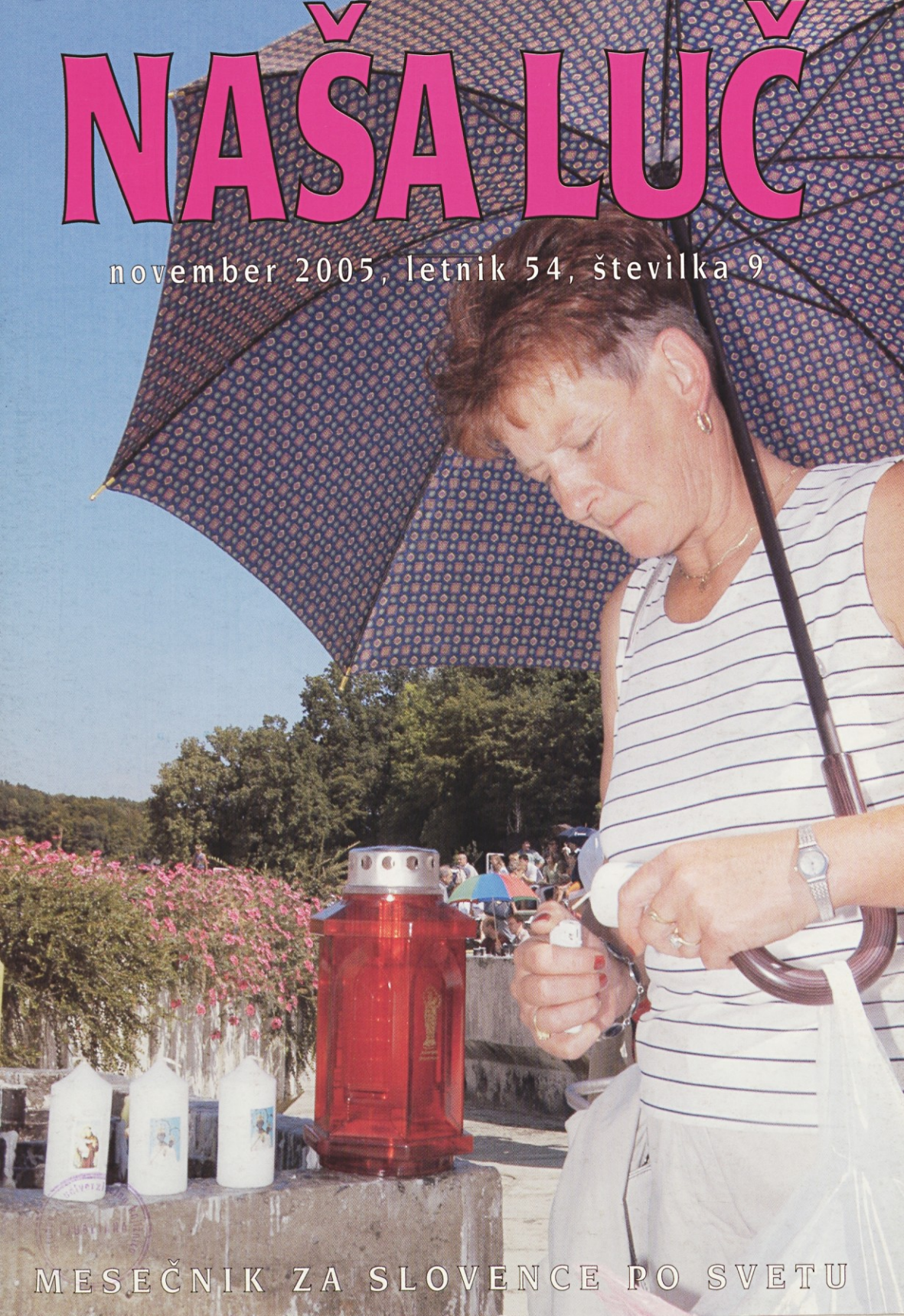

NAŠA LUC

november 2005, letnik 54, številka 9

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasiló Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

LETO EVHARISTIJE

97. pastoralna konferenca izseljenskih duhovnikov v Evropi	2
Srednjeveški pisni spomeniki v slovenščini – magna carta slovenstva in krščanstva	6
Kako z bolečino?	8
Žeželj nad Vinico, podružnična cerkev Matere Božje	9
Tiha voda bregove dere	10
Prisluhnimo domovini	11
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Leto brez sonca	37
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: Tamino Petelinšek:

Vsi sveti

Druga str. ovitka: A. Veber:

Bogkov kot v Oplenovi hiši

Tretja str. ovitka: Arhiv NL:

37. romanje v Einsiedeln

Četrta str. ovitka: A. Veber:

Ljubljana

Rojaki po svetu se lahko upravičeno sprašujete, kdaj vas bo vaša domovina končno začela obravnavati tako, kot se spodobi. Tako, kot je to urejeno v večini evropskih demokracij, kjer so na svoje ljudi po svetu ponosni, z njimi sodelujejo ter upoštevajo njihovo znanje in izkušnje.

Zakaj vam to pišem? Zato ker smo v mesecu novembru, ko vsak od nas na nek način dela svojo osebno »inventuro«.

Na osebni ravni je to pregled našega odnosa do življenja samega, do spoštovanja naših najbližjih, ki jim na grobu v spomin prižigamo sveče in za njih molimo. Tako naj bi tudi na zunaj pokazali naše globoko prepričanje, kako pomembno je, da smo ponosni na svoje korenine in na prednike, ki so nam podarili tako bogato dediščino. Krščanska drža v človeku pa se Bogu zahvaljuje za dar življenja, za dar vere v večno življenje, za dar spoznanja, da je vse, karkoli delamo, dar svobodne volje. V dar smo jo dobili ob začetku stvarjenja, vsak od nas osebno pa jo ima od svojega rojstva dalje. Kako na to svobodo odgovarjamo, pa je že drugo vprašanje. Eden pomembnih znakov je tudi naš odnos do naših rajnih. Kristjani smo na ta dan še posebej poklicani k hvaležnosti in čuječnosti.

Na zunanjem, to je na civilnem področju pa se v življenju stvari odvijajo zelo počasi, prepočasi in večkrat ste lahko upravičeno nejevoljni. Tudi letos ste, vsaj tisti, ki ste hoteli voliti na referendumu, spet žalostno ugotovili, da si tam v beli Ljubljani nekateri odgovorni demokracijo predstavljajo povsem po svoje. Mnogi sploh niste dobili potrebnega volilnega gradiva o referendumu ali pa ste ga prejeli prepozno. Sam postopek glasovanja po pošti in potrjevanja potrebnih dokumentov po tujih uradih je preprosto preveč zapleten, zato ob najboljši volji to zmore le malo volilnih upravičencev.

Vlada RS je pred kratkim sprejela predlog zakona o odnosih Slovenije s Slovenci zunaj meja. Ta naj bi dokončno uredil in poenostavil določene postopke, ki ste jim priča, ko poskušate na tujem urejati stvari kot državljani RS ali pa kot Slovenci brez slovenskega državljanstva. Po nekaterih podatkih naj bi zunaj meja Slovenije živelo pol milijona Slovencev, od tega približno 150.000 v sosednjih državah. Od vseh, ki živijo v tujini, naj bi jih okrog 60.000 imelo tudi slovensko državljanstvo. Letošnjega referenduma pa se je udeležilo le 1.267 volivcev. Malo, premalo bi lahko rekli. Eden izmed vzrokov za to je zagotovo tudi mačehovski odnos, ki ga je država do sedaj gojila do Slovencev po svetu.

Nova vlada je v zadnjem letu naredila odločne korake, da bi odpravila zapletene administrativne ovire na mnogih področjih. Pri tem je bila zelo uspešna. Upam, da ji bo uspelo tudi, ko gre za vprašanja, povezana s Slovenci po svetu.

Pustimo se presenetiti.

Današnji izzivi izseljenske pastoralne

97. pastoralna konferenca izseljenskih duhovnikov v Evropi

Zveza slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev povezuje slovenske pastoralne delavce med rojaki po Evropi. Dvakrat na leto imajo člani Zveze konferenco, na kateri se izobražujejo in posvetujejo o svojem delu in nalogah. Za letošnje jesensko srečanje so si izbrali evropsko prestolnico Bruselj, kjer deluje slovenski duhovnik Lojze Rajk. Izkazal se je kot dober gostitelj in nam omogočil, da smo ves teden preživeli v dobrem delovnem ozračju. Kraj srečanja je bila hiša ob robu 'parka ptičjega petja' - Maison Notre Dame du Chant d'Oiseau.

Prvi izseljenski duhovniki, ki so ustanovili to organizirano povezavo med seboj, so srečanja Zveze začeli med drugim tudi zato, da so se vsaj enkrat ali dvakrat na leto srečali in okrepili medsebojno povezanost. Prijateljstvo in soodgovornost sta za duhovnike na tu-

jem še pomembnejša, saj so zaradi narave svojega dela in ozemeljske razkropljenosti svojega »vinograda« sicer prepuščeni sami sebi. Drugi razlog pa je oblikovanje skupne pastoralne med rojaki, iskanje skupnih rešitev in enotnega nastopa pred cerkvenimi in civilnimi oblastmi.

V ponedeljek, 10. oktobra, so se po dolgih kilometrih vožnje zvečer našli na cilju člani Zveze in drugi, ki so zaradi različnih nalog povezani z izseljensko pastoralo. Prišlo je devetnajst izseljenskih duhovnikov, voditelj Rafaelove družbe v Ljubljani msgr. Janez Rihar in odgovorni urednik NL, pisec tega članka. Srečanje s prijatelji je prekrilo utrujenost zaradi dolge poti in jih zadržalo v pogovoru precej dolgo v noč.

Delovni program

Srečanje se je začelo naslednje jutro s skupno sveto mašo, ki jo je vodil Janez Rihar, voditelj Rafaelove družbe iz Ljubljane. Po dobrem zajtrku se je začelo delo, ki naj bi vsem članom Zveze ponudilo nove smerice in napotke ter obnovilo moči za prihodnje naloge med rojaki na tujem.

Predsednik Zveze Janez Pucelj je pozdravil vse udeležence sestanka in na kratko predstavil program in delo, ki je bilo pred nami naslednje tri dni. Po uvodnih obvestilih je tajnik Janez Modic prebral pozdravno

Udeleženci 97. pastoralne konference izseljenskih duhovnikov v Evropi

pismo ljubljanskega nadškofa msgr. Alojza Urana, ki se je več let, ko je bil še formalno zadolžen za pastoralno rojakov po svetu, redno udeleževal pastoralnih konferenc. Med drugim je zapisal: »Dragi sobratje duhovniki, diakoni, dragi pastoralni sodelavci, ki ste se zbrali na 97. pastoralni konferenci v Bruslju. Prav pristrčno vas vse pozdravljam! Kar malo mi manjkajo vsakoletna srečanja z vami, vendar sem prepričan, da boste iz bogatih izkušenj in pod modrim vodstvom msgr. Janeza Pucija ter sodelavcev dobro izpeljali letošnji jesenski sestanek v evropski prestolnici. Želim, da bi prav za novo situacijo, ki jo predstavlja Bruselj tudi za slovensko skupnost, našli čim boljše rešitve ... V teh dneh vam še posebej zagotavljam molitveni spomin, da bi v vedno večji medsebojni povezanosti prišli do novega ustvarjalnega poleta, ki bi med Slovence po svetu prinašal čim več veselja in evan-geljskega upanja.«

Sledilo je branje zapisnika 96. pastoralnega sestanka Zveze, ki smo ga imeli med 11. in 15. aprilom 2005 v domu duhovnih vaj na Mirenskem gradu.

Po kratkem predahu, ko smo si privoščili »belgijsko« kavo, ki pa tokrat ni požela kakšnih pohval, smo slišali kratko poročilo o dogodkih, ki so se zadnji čas odvijali v domovini. Predstavljeni so bili cerkveni in družbeni dogodki, ki so na svoj način zaznamovali življenje v domovini. To poročilo ima svoje mesto na vsakem sestanku. Duhovniki po svetu morajo biti seznanjeni z dogajanjem v domovini. Samo tako lahko dajejo ustreznejše odgovore na številna vprašanja, ki jim jih zastavljajo rojaki. Tudi na tuje prihajajo poenostavljena sporočila ali samo polresnice, ki naredijo več škode kot koristi, bolj zmedejo kot pojasnjujejo. Glasove iz domovine je treba preverjati in analizirati njihov pomen za skupnosti zunaj domovine. Enako velja tudi glede izmenjave novic iz sveta, posebej iz dežel, kjer živijo duhovniki med slovenskimi rojaki.

Aktualna vprašanja

Okviri in možnosti slovenske pastorale je bila tema naslednjega pogovora. O položaju izseljenske pastorale v Franciji je spregovoril delegat Jože Kamin. Predstavil je tri različne slovenske skupnosti v Franciji. Na severu je dobro organizirana skupnost v Mericourtu, na vzhodu pa merlebaška skupnost, ki je živa in zelo dejavna. V Aumetzu je čutiti nekoliko svojevrsten odnos do slovenskega duhovnika. Zaskrbljujoč je še naprej položaj slovenske skupnosti v Parizu, ki zadnja leta preživlja težke čase in velike spremembe. Po bolezenski odsotnosti g. Česnika je os-

V torek zvečer sta se nam pridružila poslanca NSI v evropskem parlamentu Ljudmila Novak in Lojze Peterle ter Marija Sivec, voditeljica slovenskega oddelka Evropske šole v Bruslju.

tala dolgo brez svojega duhovnika, ker francoska Cerkev ni hotela sprejeti naslednika. Šele z imenovanjem g. Kamina za župnika so se začele zadeve urejati. Vendar se nakopičene težave le počasi rešujejo, zato bo tej skupnosti potrebno posvetiti še veliko moči. Dobre rešitve pa lahko pridejo le ob sodelovanju vseh rojakov z izseljenskim duhovnikom.

Dr. Zvone Štrubelj je predstavil razmere slovenske misije v Stuttgartu. Njega in župnijsko občestvo skrbi jo zahteve in pogoji, postavljeni pred skupnost v zvezi z oblikovanjem novih pastoralnih enot v škofiji. Tudi narodne župnije morajo biti vključene vanje. Za misijske prostore so jim ponudili več možnosti, zaenkrat pa ostajajo pri sedanjem Slovenskem domu. Tega mora skupnost sedaj vzeti v najem, zato bo šlo misiji v prihodnje finančno precej težko. Veselijo pa se novega kaplana Igorja Krašne. Čeprav je dolgo kazalo, da ni več odprtega delovnega mesta za duhovnika, so končno uspeli pridobiti novo moč, ki je slovenski misiji nujno potrebna.

Obisk škofovega vikarja

Popoldne nas je obiskal škofov vikar malinsko-bruseljske nadškofije g. Lode Vermeir, ki je zadolžen za pastoralno priseljencev v škofiji. V zanimivem predavanju je izčrpno predstavil pastoralno priseljencev v Belgiji. Bruselj je postal stičišče ne le na politični ravni, ampak z vsem bogatim kulturnim spektrom narodov in narodnosti v združeni Evropi. Zaradi belgijske odprtosti se v mesto priseljuje veliko ljudi iz drugih neevropskih dežel. V letih od 1960 do 1974 je bila Belgija cilj priseljevanja zlasti iz evropskih držav. Danes pa je aktualno novo priseljevanje »funkcionarjev«, ki delujejo v različnih evropskih ustanovah. Zato lahko rečemo, da je Bruselj danes

Vsako jutro smo začeli s skupno sveto mašo.

plurikulturno mesto. S tem izrazom predavatelj poudarja odprtost in dialog, ki naj neovirano poteka med ljudmi različnih kulturnih in družbenih izkušenj. To stališče zastopa tudi katoliška Cerkev. Poudarja odprtost do vseh drugih katoliških narodov, kot tudi do drugače verujočih skupnosti. Samo na ta način lahko išče Cerkev skupne odgovore na vprašanja, ki jih ponuja vsakodnevno življenje. Tega so se Belgijci učili skozi svojo zgodovino, saj je njihov narod sestavljen iz Flamcev in Valoncev. Morda imajo prav zaradi te osebne izkušnje še bolj odprt odnos do migrantov.

Srečanje z evroposlancema

Zvečer sta se nam pridružila poslanca NSi v evropskem parlamentu Ljudmila Novak in Lojze Peterle, ki sta člana največje evropske politične skupine, evropske ljudske stranke. Najprej sta nam

V sredo smo se odpravili v center Bruslja in obiskali Komisijo evropskih škofovskih konferenc – COMECE.

predstavila svoje delovanje v evropskem parlamentu. Vsak poslanec redno deluje v enem odboru. Oba naša poslanca sta zelo aktivna pri svojem delovanju. Tako je bilo sprejetih že kar nekaj njunih poročil in sta tako med zelo aktivnimi člani evropske ljudske stranke. S svojim delom dajeta pomemben slovenski pečat na mnogih področjih, ki so pomembna tako za EZ kot tudi za Slovenijo. Ves čas sta razpeta med Brusljem, Strasbourgom in domom. Delovnik je zelo natrpan in zahteva celega človeka, pogosto traja dolgo v noč.

Pridružila se nam je še Marija Sivec, voditeljica slovenskega oddelka Evropske šole v Bruslju. Šola je namenjena otrokom uslužbencev evropskega parlamenta in obsega program od osnovne šole do konca gimnazije. Po njenih besedah je na žalost zanimanje za slovenski jezik zelo majhno. Trenutno je samo 20 učencev. Nekateri slovenski uslužbenci niso vpisali svojih otrok v slovensko šolo, ker 'naj bi jim angleščina bolj koristila' v življenju. Omenila pa je tudi, kako so otroci v slovenski šoli navdušeni in ponosni, da se učijo maternega jezika. V oči pa bode prav brezbrizen odnos onih prvih. Takemu odnosu se čudijo tudi nekateri drugojezični učitelji in vodstvo evropske šole.

Katoliška Cerkev in EZ

V sredo dopoldne smo se odpravili v center Bruslja in obiskali Komisijo evropskih škofovskih konferenc – COMECE. Voditelj ustanove msgr. Noël Treanor nam je predstavil njihovo delo in vlogo ter pomen te ustanove pri oblikovanju Evropske zveze. V pogovoru smo se dotaknili problematike sprejemanja evropske ustave, njene preambule, v kateri ni omenbe Boga, o

drugih za kristjane pomembnih členih, ki opredeljujejo razumevanje verske svobode. V pogovoru smo spoznali vsaj delček pomembnih naporov in načrtnega delovanja, ki je sestavni del delovnika v evropskih institucijah in v katerih je udeležena tudi Cerkev.

Popoldne pa smo si ogledali lepote Bruslja. Župnik Rajk nas je zvečer pogostil v Slovenskem pastoralnem centru, kjer nam je skupaj z mladimi, ki so zaposleni v različnih institucijah EZ, pripravil dobro večerjo in prijeten večer. Lepo je doživeti Slovence iz domovine, ki se družijo v slovenskem domu v Bruslju. Župnik Lojze je ponosen nanje in zdi se, da se tega veselijo tudi mladi.

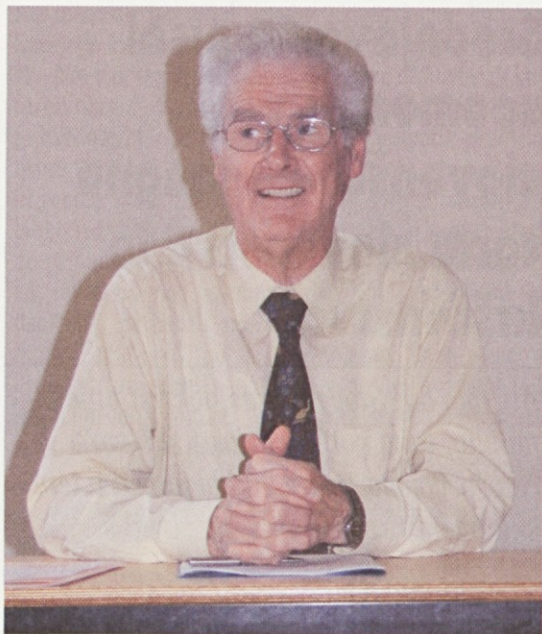
Tretji dan

Delo na sestanku se je nadaljevalo s poročili o spremenjenih razmerah v naših središčih. Na vrsti je bil Köln. Tam bodo zaradi reorganizacije v škofiji ob koncu leta zaprli slovensko misijo in tako bodo rojaki ostali brez svojega središča. To je povzročilo med rojaki veliko skrb, kdo in kako bo sedaj skrbel za pastoralo med Slovenci, kje se bodo srečevali. Nekaj je iz pogovorov na škofiji vendarle ostalo jasno: slovenske maše ne bodo ukinjene, čeprav jih ne bo mogoče ohraniti v vseh krajih, kjer so bile doslej. Za nadaljnjo pastoralno oskrbo rojakov na tem področju bo z novim letom zadolžen delegat.

David Taljat je predstavil položaj v Švici. Tudi v tej deželi odgovorni napovedujejo, da bodo narodni dušni pastirji morali sprejeti naloge v krajevni Cerkvi. Koliko bo to okrnilo delo za rojake, še ni jasno. Obseg sedanjega dela slovenskega duhovnika je povsem v nasprotju s takimi načrti, saj je moral eno mašo prestaviti že na petek zvečer.

Mladi, ki so zaposleni v različnih institucijah EU, so nam na slovenski misiji v Bruslju pripravili dobro večerjo.

Škofov vikar Lode Vermeir

V škofiji Limburg, kamor spada slovenska župnija v Frankfurtu, postopoma reorganizirajo pastoralne enote. V ospredju so vsesplošni varčevalni programi, ki neposredno krojijo tudi slovensko župnijo. Spremembe se obetajo tudi v drugih škofijah, kjer živi in delujejo misije na Nemškem. Povsod poudarjajo varčevanje in v teh okvirih je prihodnost slovenskih misij. Ves ta razvoj je treba spremljati z vso pozornostjo. Medsebojno obveščanje in posvetovanje nam bo pomagalo zavzemati primerna stališča in odkrivati boljše odločitve.

Tudi na Švedskem krajevna Cerkev pripravlja načrte, da bi narodni dušni pastir deloma sprejel naloge na eni izmed švedskih župnij in bi od tam deloval tudi za svoje ljudi. Zaenkrat pa je to pri slovenskem dušnem pastirju nemogoče uresničiti, saj je razseljenost rojakov prevelika.

Nazaj med svoje ljudi

Vsako srečanje se nagne h koncu. V tem zapisu sem vam na kratko poskušal predstaviti delovna srečanja izseljenkih duhovnikov. Veliko pogovorov in misli je ostalo nezapisanih. Upam, da ste vsaj malo začutili vrenje mnogih idej in iskanj, ki se nam porajajo, probleme, s katerimi se srečujejo in dobro voljo ter prijateljstvo, ki veje med vsemi, ki so zadolženi za pastoralno oskrbo rojakov po svetu.

Srednjeveški pisni spomeniki v slovenščini – magna carta slovenstva in krščanstva

Ali smo bili Slovenci res pokristjanjeni na silo, tako kot to večkrat slišimo? Nepreverjena trditev, ki bi jo rad v tem sklepnem razmišljanju razčlenil s pomočjo petih pisnih dokumentov srednjega veka. Gre za prve pisne dokumente v slovenščini, ki nam predstavijo široko paleto tako z jezikovnega, dialektološkega kot tudi z zgodovinsko-literarnega in predvsem, kar me še najbolj zanima, z duhovnega, krščansko-civilizacijskega vidika.

Krst pri Savici

Ko je Prešeren pesnil Krst pri Savici, je bila v zraku pomlad narodov. Danes bi rekli: vitaminska tabletki je bila že v vodi in v Prešernovem času je že začela šumeti. S svojim globoko občutljivim, zamaknjenim genijem pesnika iz Vrbe, srečne drage vasi domače, je na pokristjanjevanje Slovencev gledal z razgledišča gorenjskih vrhov, ki so videli luč krščanstva tam neke med leti 800 do 850, natanko eno tisočletje pred Prešernovim rojstvom. Koliko se je zavedal, da so bile te gore, ki rojevajo peneče svežo vodo slapa pri Savici, obdarjene s pravo, človeka vredno krščansko lučjo, je težko vedeti. Mitska zazrtost v slovansko pradavnino, ki izžareva iz pesnitve Krst pri Savici, je blagodejna meglica, ki je največjemu slovenskemu pesniku dajala inspiracijo in bila povod mitizacije v temo zavite preteklosti našega naroda.

Ali je Prešeren tudi razumsko in logično ocenil pomen sprejetja krščanstva za nas Slovence? Tudi to je težko natanko vedeti. Iz njegovega pesniškega opusa

razberemo, da ni le svobodna ljubezen, tista "ta prava", ki jo je izkazoval oboževani Juliji, vrednota, ki jo je želel poudariti. Iz njegovih pesmi jasno vidimo, da je živel in ustvarjal iz krščanske kulture; zato so motivi, ki se jih je loteval, simboli in ideali, ki jih je opeval, neločljivi s takrat še kako prevladujočim krščanskim etosom. Zbrišite pri Prešernu vse, kar je verskega in ne boste dobili živega Prešerna, ampak njegov skelet. Upam si trditi, da je v zadnjem filmu o Prešernu režiserju in scenografu ta krščanski etos, iz katerega je Prešeren tako celostno in plodno ustvarjal, premalo navzoč, potisnjen v kot. Zdi se, kakor da je bilo krščanstvo za avtorja filma neka temna podlaga, s katero si je pomagal, da je dodobra prišel do izraza Prešeren, ki je ljubil življenje, zabavo, vino in ženske. In boem Prešeren spet ni tisto, kar je Prešeren pravzaprav bil: z dušo in telesom predan idealu tiste ljubezni in tiste svobode, ali bolje, tistemu zahtevnemu idealu ljubezni in tiste zahtevne svobode, ki jo opeva knjiga vseh knjig, sveto pismo, Biblija. In pod katero se je podpisalo krščanstvo. Prešerna brez krščanske kulture in krščanskih idealov enostavno ne bi bilo.

Stali in obstali smo kot kristjani

Obdobje od pokristjanjevanja Slovencev, od leta 800 do 850, pa do sredine drugega tisočletja, leta 1500, je obdobje utrjevanja slovenskega življa v srednji Evropi in obenem obdobje zavestnega sprejetja krščanstva med Slovenci. O tem nam govorijo prvi pisni dokumenti srednjega veka, ki smo jih predstavili v petih poglavjih. Tu ne gre več le za pesniško intuicijo in zgolj za opevanje prehoda iz poganstva v krščanstvo: v Brižinskih spomenikih, Celovškem in Rateškem, Stiškem, Čedadskem in Starogorskem rokopisu gre za konkretne zapise krščanskega izročila, ki smo se ga Slovenci oklenili, dejal bi, ne prisiljeno, ampak odprto in s predanostjo.

Kako lahko to zagovarjamo? S predstavitev zemljepisne in kulturološke karte slovenstva, ki nam jih izpričujejo prav srednjeveški pisni dokumenti v slovenščini. Kmalu po začetkih krščanstva pri Slovencih nastanejo Brižinski spomeniki. Po svoje še dišijo po starocerkvenoslovanščini, izpričujejo torej misijonsko delo svetih bratov Cirila in Metoda, ki sta na področju Karantanije in Panonije bila vzorna apostola, ki sta raje "silo trpela", kot pa jo delala drugim. Njuno prizadevanje za liturgijo v slovanskem jeziku je bilo v tedanjem času naravnost epohalno, skoraj brez primere. Da sta imela tudi med Slovenci nekakšen pozitiven "feedback" (povratni odziv), kot temu rečemo

danes, je več kot očitno. Na območjih, kjer so takrat živeli Slovenci, ne obstajajo t. i. poganski mučenci, tisti, ki bi se z vso silo uprli toku pokristjanjevanja. Zato s tega vidika lahko upravičeno trdimo, da je šlo pri Slovencih za nekakšen "mehek" in skoraj "mil" prehod iz poganstva v krščanstvo.

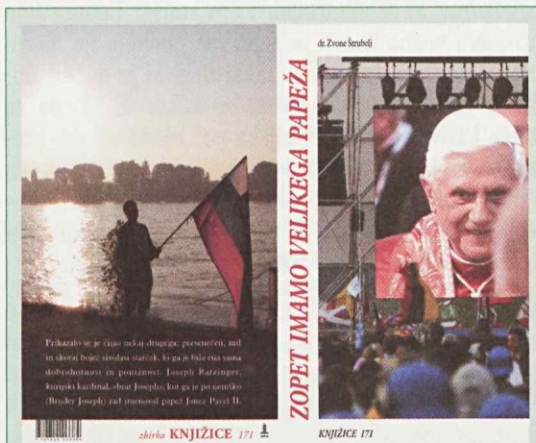
O tem ne govorijo le Brižinski spomeniki, ki so nastali na območju zgornje Koroške in na meji z Bavarsko. Eden pomembnih virov za utemeljevanje takega nenasilnega, mehkega prehoda v krščanstvo je zgodovinsko poročilo Spreobrnitev Bavarcev in Karantancev (napisano v latinščini: *Conversio Bagoariorum et Carantanorum*) iz leta 870, kjer Slovence kot Karantance začutimo kot spravljivo, odprto in k demokratičnosti nagnjeno ljudstvo, skoraj bi rekel, tako kot ga je 700 let pozneje v prvih slovenskih tiskanih knjigah opisoval veliki rojak Primož Trubar: preprosto in dobrosrčno ljudstvo. Trubar dodaja še "ubogo", vendar je to značilno že za Trubarja - reformatorja, pregnanca ali kot sam pravi: "exula Christi", Kristusovega pregnanca. Če nas je - Slovence - ta pomembni zgodovinski dokument že leta 860, kakih 150 do 200 let po priselitvi v Evropo, postavil ob bok Bavarcem, že nismo bili tako "ubogi", neznani, potisnjeni na rob. Upajmo, da ta dokument dobro pozna tudi sedanji papež Ratzinger, Benedikt XVI., ki je po rodu Bavarac in da nam bo tudi on pomagal pri premagovanju zgodovinskega samo-poniževanja, v katerega smo zapadli v zadnjih stoletjih naše zgodovine. Hlapci pa takrat, ko so se ustvarjali temelji Evrope, torej v prvi Evropi, že nismo bili! To je lahko trdil Cankar v duhu svojega časa, "fin de siecla", dekadentnega konca 19. stoletja. Škoda, da se nas je ta nalepka tako oprijela!

Suvereno, trdoživo in ustvarjalno slovensko ljudstvo prvih pisnih dokumentov v slovenščini

Ob boku močnih Bavarcev, v primežu solnograških grofov in škofov, s katerimi sta imela težave celo sveta brata Ciril in Metod, v dolenski oazi samostana Stična in v obširnem oglejskem patriarhatu okrog Gorice in Čedad: tu in v takih razmerah so od leta 1000 do 1500 nastajali prvi pisni dokumenti, ki govorijo v prid trdoživemu, z lahkoto prilagodljivemu, večjezičnemu ljudstvu. Če je bavorski škof Abraham iz Freisinga na svojih potovanjih okoli leta 1000 vedno nosil s seboj misal, v katerem so bili trije slovenski teksti, dva spovedna obrazca in kratka pripoved o zgodovini odrešenja, to pomeni, da je na svojem ozemlju opravljal službo krščanskega pastirja, ki upošteva in ceni

navzočnost že avtohtonega slovenskega ljudstva. Sprejetje krščanstva je že po dveh stoletjih Slovincem, živečim v prvi Evropi, prinašalo dobre duhovne in kulturne obresti. Če bi šlo samo za politično karto tedanje Evrope, bi s Slovenci že zdavnaj pometli, pred dobrimi tisoč leti. Ker je na srečo obstajala edino možna in realna karta krščanske Evrope, smo se ohranili in lahko razvijali svoj jezik, svojo kulturo in svojo narodno pripadnost. Stali in obstali smo! Ta pot ni bila lahka, saj so na nas, posebno v drugi polovici prejšnjega tisočletja, pritiskali močnejši sosedje, katerim smo morali plačevati dolgo, večstoletno tlako, kar je Prešernu navdihnilo genialen verz, ki je postal tudi naša narodna himna: "Da rojak, prost bo vsak; ne vrag, le sosed bo mejak."

Zvone Štrubelj

Profesor dr. Zvone Štrubelj, izseljenski duhovnik v Stuttgartu, avtor redne mesečne rubrike Iz življenja Cerkve, je pred kratkim izdal zanimivo knjižico z naslovom *Zopet imamo velikega papeža*. V njej nam na zanimiv način predstavlja lik novega papeža, njegovo domovino, različna teološka iskanja in izkušnje mladih, ki so na srečanju v Kölnu papeža doživeli kot pastirja, ki jim je blizu, kot človeka vere in širokih obzorij. Zato avtor zapiše tudi sledečo misel o svetem očetu: »... Karizma novega papeža je topla človečnost, dobrotljiva preprostost in intelektualna širina ...« Z velikim veseljem vam omenjeno delo priporočamo v branje. Naročite jo lahko pri založbi Salve v Ljubljani (tel. 01-427-73-10) ali pri avtorju osebno, na njegovem naslovu, ki je zapisan na strani slovenskih katoliških misij, glej Stuttgart.

Kako z bolečino?

Draga Petra! Stara sem 21 let in navidezno se ne razlikujem od drugih mladih. Toda že nekaj let imam kronično bolezen, ki mi povzroča hude bolečine. Sem vesele narave, čeprav so trenutki, ko mi bolezen postane neznosna in moram ležati po več dni v postelji. Veliko mi pomeni vera v Boga, vseeno pa velikokrat ne vem, ali naj se z bolečino borim ali naj jo sprejemem. Ali misliš, da obstaja način, da bi bilo to trpljenje koristno?

Lea

Draga Lea! Po vsem, kar si mi napisala, vem, da ti ta preizkušnja daje v marsičem bližino z Bogom in da tudi sama v mnogih stvareh razumeš, kako je lahko človeško trpljenje smiselno. Krščanstvo ima res nekaj odgovorov, ki dajejo trpljenju nov smisel. Čeprav smo prisiljeni vedno znova priznati, da obenem ne moremo popolnoma razumeti, zakaj Bog, ki je dober, dopusti, da nekdo ne more živeti kakor drugi, da se lahko kar naenkrat življenjska pot konča ali da, preprosto, kar nekako po nepotrebnem trpimo. A obenem vidimo, da je Bog, ko je v Kristusu postal človek, sprejel tudi trpljenje. Kot da bi nam hotel s trpljenjem dokazati, da je njegova ljubezen do nas resnična.

Kaj lahko storimo, ko trpimo? Zate pomeni to, da se boriš, najprej da storiš, kar je potrebno, da bi si zmanjšala bolečine, vsaj s počitkom in z izogibanjem delom, ki pospešujejo tvoje slabo počutje. Dobro se je boriti proti bolečini in Gospod je vesel tega, da ti lahko zdravniki pomagajo, da si privoščiš več počitka ... da si pač najdeš tisti način, ki ga razmere dopuščajo, da kolikor mogoče najlažje prideš skozi. Vem, da ti ni lahko najti razmerja med količino zdravlil in odmerkom, ki te »omami«, in vem, da je večina tvoje-ga boja na tej točki - biti omamljena ali biti pri zavesti in trpeti bolečine.

Toda v čem je smisel trpljenja? Vodi nas k drugačnemu pogledu na svet. Prek izkušnje nemoči in šibkosti spoznamo sebe, a tudi druge. Predvsem pa lahko najdemo v teh trenutkih božjo bližino mnogo globlje kot sicer. Jezus je trpel za nas, za naše odrešenje, zato ker nas je ljubil. »Ljubil me je in se daroval zame,« pravi sveti Pavel. To darovanje, ki ga je Jezus živel zate, mu lahko vračaš. Kristjani verjamemo, da lahko trpljenje, pa naj bo telesno ali duševno, darujemo Bogu in da lahko s tem celo izprosimo milosti za spreobrnjenje ljudi. Zato lahko te trenutke daruješ za svoje bližnje, za svet ... Toda Bog

nam ne želi trpljenja, samo dopusti ga. V tem je pomemben razloček. Zato je najpomembnejše v življenju to, da iščemo njegovo voljo: kaj je njemu v veselje in na neki način tudi v tolažbo. Upam si reči, da Bog zanesljivo želi, da živiš v polnosti - življenje v polnosti pa daje samo ljubezen. Hočem reči, da vse trenutke, ki jih živiš, ko trpiš, a tudi ko bolečina miruje, izpolniš, če se trudiš v polnosti živeti ljubezen. Ta ljubezen je ljubezen do njega, hvaležnost, da ga lahko poznaš, upanje, ki mu ga izkazuješ, in ljubezen, ki jo poskušaš živeti do ljudi, ki so okrog tebe.

Vendar se mi zdi pomembno poudariti, da ne išči trpljenja zaradi trpljenja, četudi mu lahko daš smisel. Križ nam je podarjen, a ni dobro, če ga iščemo sami - razen tam, kjer jasno spoznamo, da je to božja volja. Rada bi te opogumila v tem, da je tvoje življenje dar najprej za vse tvoje bližnje in dragoceno pričevanje veselja in upanja, ki ga daješ drugim.

Hvala ti za to in oglasi se še kaj.

Petra

Žeželj nad Vinico, podružnična cerkev Matere Božje

Podružnična cerkev Matere Božje.

Informacije: Župnijski urad,

8344 Vinica 1, tel. 07/306-40-14.

Glavni romarski shodi: 5. postna nedelja, 7. velikonočna nedelja, Marijini prazniki, nedelja po mali maši (yposvetališčen), zahvalna nedelja.

Najbrž bi težko našli Slovence, ki ne bi vedel povedati vsaj nekaj malega o Beli krajini. Bele breze, vinogradi, pisanice, zeleni Jurij, prijazni ljudje, vse to in še kaj bi lahko našteali, ko omenimo deželo med Kolpo in Gorjanci. Pri tem pa kdaj pozabljamo, da je še nekaj, kar daje Beli krajini poseben čar. To so številne cerkve, kapele in znamenja. Z vsakega hriba in griča nas pozdravljajo kot zgovorne priče starih gospodarjev te pokrajine - križniških vitezov in pa vere Belokranjcev, ki so jih postavili in jih vzdržujejo.

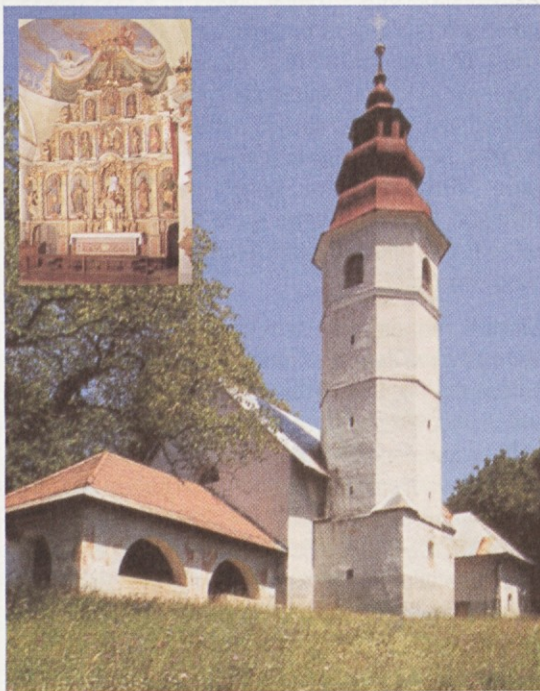
Na robu slovenskega ozemlja, nad Kolpo in Vinico, stoji na 334 metrov visokem hribu božjepotna cerkev Marijinega imena na Žežlju. Kraj je bil naseljen že v prazgodovini. Tu je dobra razgledna točka. Od tod se lahko nadzoruje vsa pokrajina ob Kolpi. Krajevno ime je od nekdanj zbuvalo vprašanja. Nekateri pravijo, da narečna beseda žeželj pomeni lopato za pepel pri krušni peči, v prenesenem pomenu pa gorjačo. Drugi iščejo izvor v nemški besedi Sessel, kar pomeni stol, češ, nemški viteški križniki so govorili o kraju Maria am Sessel - Marija na stolu. Njena podoba v žeželjski cerkvi je res taka, da Marija prestoluje.

Ljudje burnega 15. stoletja so pri žeželjski Mariji iskali zavetje in pomoč pred Turki. Okrog cerkve so postavili taborsko obzidje, kamor so se zatekali prebivalci Vinice in sosednjih vasi. Kako hudo je bilo takrat, pove že podatek, da so leta 1469 Turki odpeljali iz Bele krajine v sužnost 500 dečkov in deklic. Iz tistih časov se je ohranila zgodba, ki jo poznajo še po nekaterih slovenskih krajih. Ob turškem vpadu v belokranjske vasi so se ljudje zatekli na Žeželj. Ponoči so prišli Turki. Na vsak način so hoteli preplezati zid. V skrajni sili so se branilci zatekli k zvijači. Postavili so se v procesijo z

gorečimi svečami. Pri enih vratih so hodili iz cerkve ven, pri drugih pa noter. To se je ponavljalo brez konca. Turke je prevzel strah. Spraševali so se, odkod se jemljejo vsi ti ljudje. Bali so se, da bodo branilci ta ogenj zmetali nanje. V velikem neredu so zbežali z Žežlja.

Današnjega romarja na poti iz Vinice vrh hriba pozdravlja zvonik z baročno streho, ki štrli iz krošenj dreves. Čeprav pelje do cerkve zdaj cesta, je vabljujejši sprehod po stari romarski poti. Ob njej so razvrščene kapelice križevega pota, ki ga je postavil viniški gostilničar Jurij Benetič v preteklem stoletju. Na začetku križevega pota stojita dve večji kapeli, posvečeni Mariji Pomočnici in Jezusu na Oljski gori. Na vrhu, ob koncu križevega pota, uzremo žeželjsko cerkev. Razen zvonika, ki nas v osnovah še spominja na gotsko prednico, je pred nami velika baročna stavba in pred njo prostorna lopa, ki je služila romarjem za zavetišče.

V notranjščini se srečamo z eno najlepših baročnih oprem, kar jih je na Slovenskem. Glavni oltar ima kar tri nadstropja z nišami, iz katerih nas pozdravljajo najbolj znani ljudski svetniki in priprošnjiki. Sredi tega pa je Marijin tron, okrašen z lepimi rezbarijami. Zanimivo pri vsem je, da se bolj kot Marijina podoba v tronu časti ona, ki stoji sredi cerkve pod baldahinom. Okrog tega kipa drsajo romarji po kolenih. Obe Marijini podobi sta oblečeni.

Tiha voda bregove dere

Od osamosvojitve sem ni bilo takšne spremembe, kakor se je zgodila na lanskih državnozborskih volitvah.

Zmagoviti Janševi demokrati so sestavili novo vlado in prekinili 12-letno vladavino LDS, ki je nadaljevala politiko partije in ščitila interese partijskega razreda.

3. oktobra 2004 je nastopila Janševa vlada, koalicija Janševih demokratov, Bajukove Nove Slovenije, Podobnikove Ljudske stranke in Erjavčevih upokojencev. Če izvezemo referendum o zakonu o RTVS, je bilo to leto izjemno mirno in delovno. Nobene afere niso pretresale dežele in vtis je, da je Slovenija postala sproščena, notranje svobodna evropska država. Zlahka se opazi, da ljudje lažje dihaajo in se še sami sebi ne morejo načuditi, da so si drznili odsloviti vladarje, ki so jim vladali od leta 1945. Ti se v opoziciji ne morejo sprijazniti z izgubo oblasti in v LDS potekajo hudi frakcijski boji za prevzem stranke. Ta bi že razpadla, če ne bi njeni strategji, napeljeni proti vladnemu zakonu o RTVS, začasno strnili njenih vrst. Ker je LDS referendum izgubila, se njen notranji razkroj nadaljuje. Sredi oktobra bo imela svoj kongres, kjer bo izbrala novo vodstvo. Pričakovati smemo, da novemu predsedniku LDS, najsi bo to Vajgl, Kacin, Školjč ali zopet Rop, ne bo uspelo obdržati stranke skupaj, razen ... če se ne zgodi kak čudež.

Smeli bi reči, da za Janševo vlado velja pregovor: tiha voda bregove dere, kajti mirno in vztrajno uresničuje koalicijsko pogodbo. Pravosodni minister je na novo uredil notariat, mu vzel monopol in ga na veliko zadovoljstvo ljudi močno pocenil. Zadovoljni so upokojenci, saj se rast pokojnin usklajuje z rastjo plač, v zdravstvu se vrste krajšajo. Razpustila je tudi Kosovo protikorupcijsko komisijo, ki je dejansko ščitila prejšnje skorumpirane politike in zapravljala davkoplačevalski denar za plače svojih uslužbencev. Z zakonom o RTVS, ki so ga potrdili državljani na referendumu, bo vlada izpeljala obljubljenе reforme v javni TV in radiu. Ta dva sta

bila doslej povsem pod oblastjo prejšnjih oblasti in jim vdano služila. Novi zakon bi bil zato napredek že, če bi RTVS prešla iz partijskih rok v državne, a v resnici postavlja javno RTVS, kjer bodo novinarji samostojni in se bodo morali izkazati s kakovostjo in ne s političnim udinjanjem.

Prav zaradi tega je del novinarske srenje nasprotoval zakonu.

Vlada je dobro zastavila tudi na gospodarskem področju. Kratkoročni strateški gospodarski cilj je prevzem evra leta 2007 in zato so temu cilju podrejene druge gospodarske reforme. Vlada odpira trg in omogoča večjo konkurenco, država se umika iz gospodarstva in to se liberalizira. Potekajo tudi programi kot tisti za pocenitve države in oni za učinkovito izkoriščanje sredstev iz evropskih skladov, teče davčna reforma. Pri vseh potrebnih gospodarskih reformah hiti po pameti in ne gre na vrat na nos v skrajne liberalne reforme, ki bi utegnile ogroziti socialno varnost najšibkejših slojev. Zato si je že nakopala jezo M. Mrkač, sila liberalnega ekonomista, ki je sicer vodil vladni strateški svet, a ga tudi že zapustil, ker vlada ni sledila njegovi radikalnosti.

Dosedanji režimi in vlade niso imeli nobenega posluha za religijo in verske skupnosti. Kolikor so kaj storile na tem področju, je bilo to zaradi evropskih pritiskov. Nova vlada pa je že vložila predlog zakona o verskih skupnostih, ki bo uredil to področje tako, da se z njim strinjajo vse verske skupnosti pri nas. Toda tudi tu ni šlo brez zapletov. Poslanec LDS Gulič je namreč pred državo vložil svoj zakon o verskih skupnostih in hotel tako preprečiti, da bi državni zbor razpravljal o vladnem predlogu. Če bi obveljal Guličev predlog, ki ga podpirajo liberalci in socialdemokrati, bi bil položaj verskih skupnosti v Sloveniji še slabši, kakor je bil v komunistični Jugoslaviji. Nova vlada je tudi na tem področju pokazala svojo evropskost, predvsem pa skrb za spoštovanje človekovih pravic z versko svobodo vred.

Po letu dni Janševe vlade in sodeč po njenih sadovih smemo reči, da bomo končno postali evropska država, in to ena boljših, če bo vlada šla po tej poti naprej.

Drago K. Ocvirk

REKLI SO ...

Minister za finance Andrej Bajuk je ob sklepu 12-ih dnevov slovenske uprave v Portorožu dejal, da so spremembe na področju davčne zakonodaje dolgoročen, večletni proces, ki se ga ne da urediti le z enim zakonom. Ocenil je, da bodo zadnji meseci pred spremembo evra pomembno obdobje za področje javnih financ in davčne zakonodaje. Po njegovih besedah ostaja neizpolnjen cilj glede prilagajanja maastrichtskim kriterijem inflacija. Dejal je, da je tudi nihanje cen na naftnem trgu zaskrbljujoče in dodal, da so postale tovrstne spremembe stalnica tudi na nekaterih drugih trgih Evropske zveze. Kot ključni dosežek vlade na področju spreminjanja davčne zakonodaje pa je ocenil ukinitve obdavčevanja kapitalskih dobičkov nad 50 odstotkov.

ZAPISALI SO ...

Jana Taškar v Delu

Analitiki referendumske udeležbe in izida referenduma bodo imeli z referendumom o zakonu o RTV kar precej opraviti. V štirih volilnih enotah so volivci zakon sprejeli, v štirih pa so ga zavrnili. Še bolj izstopa izid glasovanja in tudi udeležba na referendumu v posameznih volilnih okrajih.

Zakon o RTV so podprli volivci v volilnih enotah s sedežem v Kranju, Celju, Mariboru in na Ptuj, nasprotovali pa so mu volivci v volilnih enotah Postojna, Ljubljana Center in Bežigrad ter Novo mesto. Najbolj prepričljivo so bili za zakon v osmi volilni enoti (Ptuj), najbolj odločno proti pa v drugi enoti (Postojna).

Če izid referenduma nekoliko poenostavljeno primerjamo s številom sedežev, ki so jih v posamezni volilni enoti dobile koalicijske stranke SDS, NSi, SLS in DeSUS in opozicijske LDS, SD (takrat še ZLSD) in SNS, ki sicer podpira vladni zakon o RTV, je mogoče reči, da se je podpora koalicijskim strankam v volilnih enotah s sedeži v Celju, Mariboru in na Ptuj še nekoliko okrepila. Podpora opozicijskima strankama LDS in SD pa se je glede na referendumski izid okrepila v vseh štirih volilnih enotah, v katerih zakon o RTV ni dobil podpore.

Izid glasovanja po okrajih potrjuje tezo, da je dobil zakon večjo podporo v manjših mestih in na podeželju, v večjih mestih pa so ga zavrnili. Prepričljivo podporo so zakonu izglasovali v Kranju (64,7 odstotka), Škofji Loki I. in II. (58,2 in 65,9), Ajdovščini (64,1), Cerknici -

Logatcu (59,2), Ribnici (66,9), Kočevju (66,3), Šentjurju (61,4), Mozirju (66,4), Novem mestu I. (62,8), Trebnjem (56,4), Šmarju pri Jelšah (60,5), Slovenskih Konjicah (61,3), Mariboru II. in III. (58 in 61,4), v osmi volilni enoti s sedežem na Ptuj so zakon podprli v desetih od enajstih volilnih okrajev, najbolj prepričljivo v Lenartu (67,6 odstotka).

Proti zakonu o RTV so glasovali volivci v volilnem okraju Jesenice (52,4 odstotka), Piran (68,8), Izola (71), Koper I. in II. (71,1 in 61,4), Nova Gorica II. (60), Vič Rudnik II. in III. (55 in 61,3), Center (65), v treh šišenskih okrajih (66,7; 65; 57,3), Kočevju (65), Moste Polje II. in III. (66,8 in 61) ter obeh bežigradskih (56,4 in 66,2). V celjski volilni enoti so proti zakonu glasovali le volivci okrajev Celje II. (56,2) in Velenje I. (54,1). Prepričljivo proti (72,8) so bili v okraju Hrastnik, nekaj manj v Trbovljah (63,4) in Zagorju (58,6). V mariborski volilni enoti so bili proti zakonu le volivci štirih mariborskih okrajev (med 50,3 do 55,6), v osmi pa le v drugem murskosoboškem (51,3 odstotka).

Anton Stres v Večeru

O razumevanju izjave Komisije pravičnost in mir pri SŠK

Dr. Anton Stres, mariborski pomožni škof, predsednik Komisije pravičnost in mir, ki je skupaj s komisijo za medije pri Slovenski škofovski konferenci pred referendumom podprla novi zakon o RTV: "Zakon ustvarja nove možnosti za RTV Slovenija. V razpravah je bilo rečeno, da je bil na Hrvaškem zakon o RTV večkrat spremenjen. Prepričan sem, da tudi ta zakon ni dokončen, a odpira možnost sprememb. Pri reakcijah na našo izjavo za zakon je bila popolnoma spregledana poanta: da je rimskokatoliška Cerkev (RKC) v Sloveniji po številčnosti nesporno daleč najpomembnejše civilnodružbeno združenje in da ni bila ustrezno zastopana v svetu RTV. Novi zakon ji daje to možnost. Predsednik republike imenuje dva člana verskih skupnosti v programski svet RTV Slovenija. Upravičeno pričakujemo, da bo eden od dveh predstavnik RKC. Ker ima katoliška Cerkev v Sloveniji desetkrat več članov kot vse druge verske skupnosti skupaj, je bilo nepošteno, da doslej v svetu RTV ni imela svojega predstavnika, vedno si ga je morala izpogajati z drugimi verskimi skupnostmi ... To je (bil) glavni razlog za našo podporo novemu zakonu."

V okrog 30-odstotni udeležbi za vso Slovenijo na tokratnem referendumu je prav tako opaziti nekaj podatkov, ki odstopajo od dosedanjih. Primerjava z referendumom o tehničnem zakonu o izbranih kaže na visok porast udeležbe v nekaterih volilnih okrajih, ki so bolj naklonjene levosredinskim strankam. Udeležba v Piranu, Izoli in Kopru je bila tokrat recimo približno deset odstotkov višja in je znašala okrog 24 in 25 odstotkov. Visoka so tudi odstopanja v ljubljanskih volilnih okrajih: v Centru je o tehničnem zakonu glasovalo le 20,4, tokrat pa 38,8 odstotka, v Šiški II. je razmerje 22,7- proti tokratni 40-odstotni udeležbi, Bežigrad II. pa 21,4 proti 37,5 odstotka.

Višjo udeležbo je mogoče opaziti tudi v nekaterih volilnih okrajih, ki so volilno bolj desnosredinsko opredeljeni, recimo v Ribnici in Grosuplju, kjer je tokrat glasovalo okrog sedem odstotkov več volivcev kot na referendumu o tehničnem zakonu.

Nadja Maganja v Primorskem dnevniku

Ni moj namen, da bi se v svojem razmišljanju ustavila pri vsebini zakona o referendumu o televiziji. Rada bi podala le nekaj vtisov, ki se mi nabirajo ob gledanju poročil na TV Slovenija. Mi, ljudje na meji (zamejci), se nahajamo na privilegiranem opazovališču, saj lahko novice na slovenski televiziji primerjamo s tistimi, ki nam jih podajajo italijanski časnikarji. No, tudi mladi slovenski časnikarji in časnikarke se zelo dobro držijo pred televizijsko kamero, njihov nastop je suveren, jezik izredno hiter in tekoč. Vidi se, da povsem obvladajo televizijski medij. O vsebini njihovega poročanja pa bi imela marsikatero pripombo. No, prav v vsebini se slovenska poročila večkrat bistveno raz-

likujejo od italijanskih. Človek ima vtis, da slovenski časnikarji niso povsem kos vsebini, o kateri poročajo; da je ne obvladajo; da jim je marsikaj tuje; da ne znajo pravilno presojati, kaj je važno, kaj pa manj pomembno. Tako izgubljajo veliko besed za aferice, ki bi si ne zaslužile nobene pozornosti. Pri poročanju so večkrat pristranski in izrazito politično opredeljeni.

Povsem bi pritrdila izjavi, ki sta jo objavili Komisija pravičnost in mir ter Komisija za sredstva družbenega obveščanja pri Slovenski škofovski konferenci. Obe sta pozvali volivce, naj potrdijo novi zakon o RTV Slovenija. Zapisali sta: "S svobodnimi volitvami, z demokratizacijo in s potjo v samostojno državo smo pri nas veliko spremenili. Toda ne povsod enako. Številna javna glasila so kadrovske in vsebinske ostale na ravni preteklega režima, ki je bil ideološko nestopen in je izključeval vse, ki se z njim niso strinjali, tudi Cerkev in verne. Večinoma še niso dovolj sodobna, neodvisna in pluralna, da bi lahko služila kar najširšemu krogu državljanov vseh političnih prepričanj."

Da je res tako, smo se lahko prepričali pred kratkim ob poročanju slovenskega časnikarja iz Kölna, kjer so potekali Svetovni dnevi mladih. Omenjeni dopisnik si je upal vključiti v svojo reportažo izredno žaljive in zafrkantske pripombe v obliki intervjujev s starejšimi ljudmi, ki niso imeli nobene zveze z dogajanjem v Kölnu in ki so stigmatizirale mlade kot neuravnovešence.

In ker je že toliko govora o strokovnosti slovenskih časnikarjev, naj omenim, kako je isti dopisnik spet presenetil gledalce s svojim poročanjem, tokrat iz kölnske sinagoge. Zaznati je bilo, da mu povsem uhaja zgodovinska pomembnost srečanja sedanjega papeža

(Essen) Del rojakov na julijskem srečanju na Brezjah

Benedikta XVI. s tamkajšnje judovsko skupnostjo. Višek vsega je bila njegova zaključna misel, ki se je glasila nekako tako (navajam po spominu): "Prizadevanja na poti ekumenizma pa bodo še dolga, saj na koncu srečanja med papežem in judovsko skupnostjo ni prišlo niti do skupne maše." Vsak komentar je odveč! Takih cvetk je bilo zadnja leta še in še. Naj navedem še eno, ki se mi je vtisnila globoko v spomin.

Prejšnji papež Janez Pavel II. tudi ni užival velikih simpatij med slovenskimi časniki. Spomnimo se, kako nespoštljivo so o njem poročali nekateri slovenski mediji ob njegovih obiskih v Sloveniji. Višek vsega pa je bil ob njegovem potovanju v ZDA in na Kubo, kar je tudi bil svetovni dogodek. Zaman sem čakala, da bi slovenska televizija poročala o tem. No, slovenski gledalci pa niso bili povsem prikrajšani, saj so pozneje v satirični oddaji lahko občudovali "papeža", kako se kopa v kadi v Acapulcu z dvema blondinkama ...

Taki spodrsrljaji bi lahko imeli za posledico le kake posmehljive pripombe, če ne bi odražali nečesa globljega, in sicer da je v slovenskih medijih še vedno zaznati globok pluralni deficit. Po petnajstih letih samostojne Slovenije še vedno ostaja eno glavnih vprašanj prav pomanjkljiva pluralnost v sredstvih javnega obveščanja. Pluralnost, ki je ne gre enačiti z neodvisnostjo. Če so mediji neodvisni, to še ne pomeni, da so tudi pluralni. Pluralnost medijev pa je za demokracijo vsake države tako pomembna, kot je za nas pomemben zrak, ki ga dihamo.

NA KRATKO ...

Državni zbor je določil nove državne praznike, ki jih bomo praznovali na Slovenskem. Omeniti velja, da to ne bodo dela prosti dnevi: 17. avgust - združitev prekmurskih Slovencev z matičnim narodom; 15. september - vrnitev Primorske k matični domovini in 23. november - dan Rudolfa Maistra. Praznik samostojnosti ob 26. decembru je preimenoval v dan samostojnosti in enotnosti.

V portoroškem Avditoriju je 16. septembra potekala državna proslava ob 15. septembru, dnevu vrnitve Primorske k matični domovini. Slavnostni govornik predsednik vlade Janez Janša je poudaril, da se lahko danes spominjamo tega velikega dogodka, ki ne povezuje samo Primork in Primorcev, ampak ves slovenski narod. Dejal je, da praznujemo dokaz moči

preživetja naroda. Preko tržaškega prostora smo se seznanjali s humanizmom, renesanso in drugimi duhovnimi tokovi. Premier je izpostavil, da je to skozi zgodovino uveljavilo primorski prostor tudi kot duhovna pljuča Slovenije. Proslava ob prvem tovrstnem obeležju je bila sestavljena iz treh vsebinskih sklopov, v okviru katerih so prikazali tudi tri kratke filme.

Na referendumu o zakonu o RTV Slovenija je v domovini na volišča prišlo 502 tisoč oziroma 30,6 odstotka tistih državljanov, ki so dobili vabilo za glasovanje. 252 tisoč 852, kar je 50,23 odstotka, je zakon podprlo, 6 tisoč 222 manj, to je 246 tisoč 630, kar predstavlja 48,99 odstotka, pa je glasovalo proti.

Od skupno 1267 glasov iz tujine jih je bilo 961 za uveljavitev zakona, proti pa se je opredelilo 300 volivk in volivcev. Šest glasovnic je bilo neveljavnih. Če združimo glasove doma in tiste, ki so prišli iz tujine, potem je bila volilna udeležba na referendumu 30,7-odstotna oziroma da se je na referendumu izrekalo 504.918 volivk in volivcev. Za uveljavitev zakona je glasovalo 253.924 ali 50,3 odstotka, proti pa 246.958 ali 48,92 odstotka. Neveljavnih je bilo 3960 oziroma 0,78 odstotka glasovnic.

Slovenska vlada je sklenila, da bo italijanski strani poslala zahtevo za vrnitev vseh umetnin, odnešenih iz slovenske Istre. V dopisu so priložili tudi seznam umetnin, kot je bil objavljen v publikaciji V Italiji zadržane umetnine iz Kopra, Izole in Pirana.

Ministrstvo za finance se je dokončno opredelilo do predlogov sprememb davčne zakonodaje, ki jih je junija pripravila vladna delovna skupina pod vodstvom Marka Kranjca. Člana delovne skupine Ivo Boscarol in Dušan Krajnik sta po sestanku izrazila veliko nezadovoljstvo zaradi neupoštevanja večine predlogov. Po besedah finančnega ministra Andreja Bajuka so preučili možnosti uveljavitve predlogov sprememb. Vzeli so jih na znanje, del jih bodo uresničili, drugi pa ostajajo za nadaljnje delo na tem področju, ki se nikoli ne konča. Pri tem je Bajuk poudaril, da je Slovenija v zelo posebnem obdobju, ko zaradi prevzema evra ne more prevzemati določenih tveganj, ki bi jih v drugih časih lahko. Zaradi tveganja izpada proračunskih prihodkov ministrstvo po njegovih navedbah ni moglo uresničiti vseh predlogov takoj.

Bežigraski stadion v slovenski prestolnici je od 27. septembra naprej kulturni spomenik državnega pomena. Ministrstvo za kulturo je namreč odločil o tem objavilo v uradnem listu, razlog za to pa je po njihovem propadanje stadiona in neukrepanje ljubljanskega mestnega sveta. Na občini so nad potezo ministrstva razočarani, saj naj bi jim s tem onemogočili predvidene aktivnosti za prenovo stadiona. Z aktom so za obdobje najmanj enega leta prepovedani vsakršni posegi v Plečnikov stadion.

Slovenija je v letu 2004 iz skupnega proračuna Evropske zveze prejela vsa sredstva, ki so ji bila namenjena, in je leto podobno kot druge nove članice povezave zaključila kot neto prejemnica sredstev, izhaja iz objavljenega finančnega poročila za lansko leto, vendar podatkov o dejanskem črpanju oziroma porabi ne prinaša. Po objavljenih podatkih je Slovenija v proračun EZ lani vplačala 169,6 milijona evrov, iz njega pa je prejela 272,7 milijona evrov.

Švicarski volivci so na referendumu podprli vladni predlog za odprtje švicarskega trga dela državljanom desetih novih članic Evropske zveze. Za vladni predlog je po podatkih volilne komisije glasovalo 55,95 odstotka volivcev. Švicarji so se na referendumu, na katerem se je 4,8 milijona volilnih upravičencev odločalo o odprtju trga dela za državljane Estonije, Latvije, Litve, Poljske, Češke, Slovaške, Madžarske, Slovenije, Malte in Litve odločili, da vladni predlog podprejo in odprejo svoj trg dela. Po koncu štetja glasov v vseh 26 kantonih so rezultati pokazali, da je vladni predlog podprlo 19 kantonov, nasprotovalo pa mu jih je sedem.

Prekmurske in gorenjske narodne noše v Parizu

Ulica Offley Road v Londonu, kjer je sedež naše misije

Slovenska škofovska konferenca (SŠK) se je sestala na 24. rednem zasedanju, kjer so med drugim obravnavali vprašanje novih škofij na Slovenskem. Konferenca se je udeležil tudi apostolski nuncij v Sloveniji msgr. Santos Abril y Castello. Kot možne nove škofije, ki jih bodo slovenski škofje kot predlog predložili Svetemu sedežu, so ponovno navedli Celje, Mursko Soboto in Novo mesto. Možnosti za morebitne dodatne nove škofije v prihodnje še vedno ostajajo odprte, so sporočili iz tiskovnega urada SŠK.

Škofijska karitas Koper je praznovala 15-letnico svojega delovanja. Navzoča je v 154-ih župnijah, kjer ima približno tisoč stalnih in več kot tri tisoč občasnih prostovoljcev.

V narodnem Marijinem svetišču na Brezjah se je v okviru drugega srečanja slovenskih in hrvaških katoliških vernikov zbralo okrog 7000 ljudi, od tega več kot 4000 s Hrvaške. Romanje je potekalo pod geslom Skupna vera nas povezuje. Organizatorji so z romanjem želeli okrepiti sodelovanje in povezovanje med narodoma ter "dati dober zgled civilni družbi za boljše medsebojne odnose".

V Ljubljani se je začela obnova Prešernovega spomenika, ki je bil prvič obnovljen leta 1970. Tokrat bodo sanirali del temeljev nad površino tal ter ojačali stopničasti del. Obnovili in očistili bodo ves kamniti del spomenika. Po potrebi bodo obnovili figure med kamnitimi bloki, kamniti del pa zaščitili proti umazaniji in grafitom.

Kar 89 odstotkov Slovencev se zna pogovarjati vsaj v enem tujem jeziku, kar je precej nad povprečjem v

Evropski zvezi, ki dosega 50 odstotkov, razkrivajo na Evropski komisiji v Bruslju objavljeni rezultati Eurobarometrove javnomnenjske raziskave Evropejci in jeziki. Najpogostejši tuji jezik v EZ je angleščina, ki jo govori tretjina prebivalcev, v Sloveniji pa največ ljudi zna hrvaško. Na drugem mestu je v Sloveniji angleščina, v kateri se lahko pogovarja 56 odstotkov, torej krepka polovica ljudi, medtem ko je na tretjem mestu s 45 odstotki nemščina.

Na 24. vseslovenskem srečanju mladih v Stični se je 17. septembra kljub deževnemu vremenu zbralo osem tisoč petsto mladih. Letošnja prireditev je potekala pod geslom Prišli smo se mu poklonit. Mladi so se lahko udeležili 40 različnih delavnic, na katerih so spoznali, kako lahko ustvarjalno živijo svoje krščanstvo. Srečanje so sklenili s skupnim rajanjem.

Vsako leto prvo nedeljo v oktobru na Teharjah obhajamo žalno slovesnost v spomin medvojnih in povojnih žrtev nasilja. Letos mineva 60 let od teh tragičnih in žalostnih dogodkov. Na Teharjah se je zbralo približno tri tisoč ljudi, od predsednika državnega zbora Franceta Cukjatića, ministra za delo Janeza Drobniča, poslancev, županov in drugih. Bogoslužje je vodil mariborski pomožni škof Anton Stres ob somaševanju 14-ih duhovnikov. S kratkim kulturnim programom se je Nova zaveza po maši imensko spomnila preživelih in navzočih taboriščnikov.

V Kočevju so odprli sistem daljinskega ogrevanja na lesno biomaso. Projekt je vreden dobrih 526 milijonov tolarjev. Na omrežje daljinskega ogrevanja bo priključenih 2.330 stanovanj, 18 javnih porabnikov, med njimi šola, gimnazija, vrtec, zdravstveni dom, dom starejših občanov, dijaški dom, športna dvorana in občina ter 11 industrijskih in obrtnih porabnikov.

Anketa o fleksibilnosti trga dela, ki jo je Statistični urad RS (SURS) opravil junija letos, je med drugim pokazala, da si večina zaposlenih želi delo s polnim delovnim časom. Ob nedeljah bi bilo pripravljeno delati 15 odstotkov zaposlenih, če bi jim ponudili višje plačilo ali dodaten prosti čas, tretjina zaposlenih pa se je pripravljena preseliti v drug kraj, če bi tam našla novo delo. Med brezposelnimi je takih 41 odstotkov.

Večina zaposlenih (96 odstotkov) dela s polnim delovnim časom in so s takim delovnim časom zadovoljni, saj bi jih le devet odstotkov raje delalo krajši čas. Krajši delovni čas bi bolj ustrezal ženskam kot moškim in bolj izobraženim kot manj izobraženim. Med tistimi, ki že delajo s krajšim delovnim časom, pa bi jih slabih 60 odstotkov raje delalo s polnim delovnim časom.

Staranje prebivalstva je v Sloveniji proces, ki se mu ne bo mogoče izogniti. Po podatkih je bil konec preteklega leta prebivalec Slovenije povprečno star 40,3 leta in se je v zadnjih treh letih postaral za eno leto. Delež starejših pa je že presegel 15 odstotkov.

Pošta Slovenije je nedavno prvič izdala znamki, njeni v reliefni tehniki. Na obeh straneh znamke lahko vidimo in otipamo okostnjaka, ki je detajl freske Mrtvaški ples iz cerkve Svete Trojice nad Hrastovljami. Znamki sta namenjeni za mednarodni promet.

Slovenski košarkarji, ki so na evropskem prvenstvu v Srbiji in Črni gori osvojili šesto mesto in se uvrstili na svetovno prvenstvo 2006, so veliki ljudje v vseh pogledih. V povprečju merijo 201 centimeter, s potezo, da bodo nagrađo Košarkarske zveze Slovenije (KZS) namenili v dobrodelne namene, pa so dokazali, da imajo tudi veliko srce. 20.000 evrov, kolikor jim je obljubila KZS za uvrstitev na SP, bodo podarili tistim, ki to bolj potrebujejo - bolni otroci.

Slovenija je po 53 letih osvojila tudi odličje na svetovnem prvenstvu v judu. Na svetovnem prvenstvu v Kairu sta bronasti kolajni osvojili tretja z olimpijskih iger v Atenah 2004 Urška Žolnir v kategoriji do 63 kilogramov in Raša Sraka v kategoriji do 70 kg.

V taktu valčkov in polk v Hamburgu

A N G L I J A

LONDON

Tokrat iz Londona nekaj misli in ugotovitev z letne seje skrbnikov »Našega doma«.

Vedno znova je dobro na novo presoditi razmere, v katerih živijo naši rojaki in v katerih deluje slovenska katoliška župnija in duhovnik. K temu vsekakor prispeva delo oskrbnikov te nepridobitne ustanove (charity), pod katere okriljem deluje Slovenska župnija. Pri tem je potrebno imeti pred očmi duhovno in splošno dobro za vsakega posameznika med farani in obiskovalci Doma.

Naš dom ali »slovensko župnišče sredi Londona« opravlja danes svoje poslanstvo v dveh glavnih dejavnostih. Najprej zagotavlja svoj pomen v službi delovanja narodnega dušnega pastirja med Slovenci. Upadanje starih aktivnih članov slovenskega občestva se iz leta v leto opazno nadaljuje. Vzrok je

ostarelost in odhod v večnost. V pastoralnem delovanju se je treba vedno bolj usmerjati k individualnemu spremljanju ostarelih in onemoglih rojakov.

Stara povojna slovenska populacija šteje okrog 600 rojakov. Odzivnost ljudi na skupna srečanja je v tem okviru konstantna. Na kaj drugega pa se ti rojaki vse težje odzivajo. Tako je duhovnik pri zbiranju podatkov o tem, kako jim gre in kje so, vedno bolj prepuščen lastnemu iskanju in iznajdljivosti.

Sem in tja se pojavljajo velikopotezne ocene o številu Slovencev na Otoku, ki navajajo številko 1500. Vendar do sedaj ni bilo še nikogar, ki bi raziskal in kolikor toliko utemeljeno navedel nek oprijemljivejši podatek. Župnijska kartoteka nudi vendarle neko osnovo mnenju, da je tukaj vsaj 1000 naših ljudi. Tudi sodobni pripomočki iskanja slovenskih imen vzamejo veliko časa in slovenskemu župniku ni mogoče vsega preverjati.

Župnik iz izkušnje ve in poudarja, da je njegova služba vendarle mnogim še vedno zelo pomembna. Ne le da verni rojaki lahko z neko gotovostjo računajo vsaj na sloven-

ski pogreb, ampak so za obiske in zakramentalno oskrbo izjemno hvaležni in jo potrebujejo.

Naš dom v Londonu je najprej dom za duhovnika in za bogoslužna in druga srečanja slovenskih kristjanov. Ostaja pa slej ko prej dokaj obiskano shajališče mnogih v Anglijo prihajajočih študentov in ostalih ljudi z mnogovrstnimi nameni. Dom nudi poceni prenočišča: od treh nočitev do enega meseca bivanja. V tej vlogi ima Dom zagotovljeno prihodnost, dokler bo London tudi za Slovence pomembno mesto v Evropi.

Slovenska župnija je tukaj utemeljena v pastoralnem poslanstvu tako za stalno naseljene rojake kakor tudi začasne naseljence in obiskovalce Anglije in predvsem njenega glavnega mesta. Tudi v novem času bo nedvomno (morda bolj kot to lahko uvidimo danes) pomembno, da je našim ljudem v svetu na razpolago neko duhovno središče, ki pomaga ohranjati duhovne in narodne vrednote na krščanski način.

V celi Evropi se slovenska duhovna središča srečujejo z vprašanjem, kako v današnjem vzdušju priti z duhovno ponudbo – bogastvom evangelija – do ljudi (tudi krščenih), ki si obetajo svojo izpopolnitev pogosto zunaj okvirov katoliške Cerkve in župnijskih skupnosti. Te so vse manjše in tako ostaja duhovnik z evangelijem v roki osamljen pred množico, ki se vali mimo njega in ki je nobena reč ne vleče k duhovnemu. Neka zmanjšana podoba tega stanja so valovi prehodnikov v londonskem Našem domu.

Župnik ne postavlja pred obiskovalce nobene zahteve in pogojev verske narave za nastanitev v

Mladina pred Našim domom

Domu. Kolikor ga obiskovalci sami nagovorijo glede njegovega duhovniškega poslanstva, se seveda odzove. Vendar k maši povabi le, če se sami za to zanimajo. Izkušnja uči, da preveč zavzeto nagovarjanje ali spodbujanje povzroči prej nasprotno reakcijo kot osebno zanimanje in pristop. Pričevanje je že v samem obstoju takšnega doma sredi tega velemeda in uspešno deluje kvečjemu kratko pojasnilo, čemu in kako je nastalo to središče. Današnje konkretno poslanstvo Doma in prisotnost duhovnika tako zajame tudi človeka, ki je prišel vanj z željo, da poceni prebije nekaj dni ali tednov v tem mestu.

Ekonomsko vzdrževanje Doma in duhovnika se vse manj rešuje v okviru slovenske misijske (župnijske) skupnosti. Od Cerkve v Sloveniji in slovenskih državnih ustanov ne moremo pričakovati nobene redne podpore. Tukajšnja krajevna Cerkev finančno ne podpira narodnih misij.

Tako je slovenski duhovnik in Naš dom vse bolj odvisen od prispevkov za prenočevanje, ki jih dajejo obiskovalci. Povpraševanje po tej uslugi je zadovoljivo. Seveda ta vir

dohodka ne zadošča. Pomoč s strani Cerkve v stiski iz Königsteina se je zmanjšala na 2000 funtov letno. Ostale finančne zadrege se pokrivajo iz fonda Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov v Evropi.

Pregledan je bil tudi obračun za leto 2004.

Posebna pozornost velja zahtevi skrbnika F. Lapanja, da je treba registrirati vse prihodke in darove, ki jih dajo verniki in uporabniki uslug tega doma. S tem v zvezi se kaže potreba jasne razdelitve župnijskih in osebnih župnikovih finančnih virov, da ne bi prihajalo do zmotnih razlag dohodnine in stroškov Doma.

J. P.

JAKOB KENK je odšel v večnost
V četrtek, 29. septembra, je naš dobri in Cerkvi ter slovenski skupnosti zvesti Jaka Kenk iz Chapel Enda pri Nuneatonu v 86. letu starosti odšel v večnost po plačilo k svojemu Bogu, ki mu je vse življenje z ljubeznijo in zvesto služil.

Jaka se je rodil prav na praznik apostola Jakoba, 25. julija 1920, v Notranjih Goricah, takrat župnija Brezovica pri Ljubljani, od leta

1977 pa so Notranje Gorice samostojna župnija. Po vsej verjetnosti so mu prav zaradi dneva njegovega rojstva na praznik velikega apostola pri krstu dali ime Jakob.

Njegova mladost je potekala mirno in normalno vse do izbruha svetovne vojne in komunistične revolucije v deželici pod Triglavom. Ko je šlo za biti ali ne biti, zvest svojemu katoliškemu prepričanju, se je Jaka odločil tako kot takrat večina poštenih katoliških fantov - pridružil se je protikomunističnemu taboru.

Ob koncu vojne je odšel s tisoči enako mislečimi v begunstvo. Preko vojaških begunskih taborišč v Italiji (Forli in Eboli) in Nemčiji (Seedorf pri Hannoveru) je Jaka že s prvim ladijskim transportom naših vojni beguncev, ob božiču 1947, pristal na obalah Anglije. Ko je uspelo, čez deset let (leta 1957), še Pepci Hrovatovi iz Gorenje Brezovice pri Šentjernejju pobegniti čez mejo v Italijo, ji je šel Jaka naproti in sta se kar tam, v italijanskem mestu Cremoni, 11. junija 1957, poročila.

Jaka je ob prihodu na Britanski otok najprej delal v rudniku v Walesu, v kraju Aberdare. Kasneje pa prav tako v premogovnem rud-

Kenkov dom, kraj srečanja rojakov

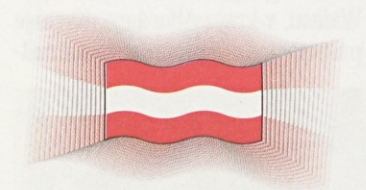
Pokojni Jakob Kenk

niku v Warwickshiru, v srednji Angliji. S Pepco sta si ustanovila družino in dom v Chapel Endu. V zakonu sta imela dve hčeri, Vero in Marijo. Vera sedaj živi poročena v Kanadi, Marija pa je ostala bližje staršev v Angliji - v nekaj milj oddaljenem Northamptonu. Jaka in Pepca sta do sedaj bila tudi stara starša in že prastarša.

Kenkov dom v Chapel Endu (Nuneaton) je tako blizu katoliške cerkve (sedaj čisto nove), kjer imamo slovensko sv. mašo za rojake s področja Coventryja in Birminghama, da je bil vedno kraj naših medsebojnih srečanj, kjer smo bili pogoščeni s hrano in pijačo po vsaki slovenski maši. Slovenski maši pa sta tam vsako leto najmanj dve - v adventnem in v postnem času.

Ko Pepci in hčerkama Veri in Mariji ter vsem Jakovim sorodnikom v Sloveniji in Kanadi izreka naša skupnost in župnik za Slovence v Veliki Britaniji iskreno sožalje, zagotavljamo našo povezanost z njimi v molitvi, še zlasti pri sv. maši.

S. C.

A V S T R I J A

DUNAJ

Drage bralke in dragi bralci Naše luči!

Tokrat je vse božje ljudstvo v slovenski skupnosti na Dunaju prepuščilo pisanje poročila o našem življenju v cesarskem mestu meni osebno.

Po enajstih mesecih odsotnosti sem se prvega avgusta vrnil na svoje staro delovno mesto v Slovenskem pastoralnem centru na Dunaju. Kje sem hodil, kje sem bil? Ne, nisem drobnih ptičk pet' učil. Iskal sem zdravje, znanost in izkušnje po Italiji, Sloveniji in Ameriki, po župnijah in samostanih.

Medtem me je dostojno nadomeščal mlad duhovnik mariborske škofije, gospod mag. Stanislav Žlof, ki je obenem nadaljeval svoj pastoralni študij in ki se je, kakor je bilo dogovorjeno z mariborskim škofom ordinarijem, s prvim avgustom moral vrniti v Slovenijo, čeprav še ni povsem končal študija na Dunaju. Z dekretom je bil imenovan za rednega kaplana v župniji Pobrežje v Mariboru.

Kaj bistvenega se med tem časom, ko sem bil odsoten, ni zgodilo, razen da sta se za vedno vrnila v domovino dolgoletna pridna pomagača pri vsakovrstnih delih v naši skupnosti, Štefan in Ilonka L o p e r t. Sploh jih je v zadnjih dveh letih kar nekaj šlo v pokoj (v penzijo) in so le-ti večinoma doma v Sloveniji, imajo pa še stanovanje na Dunaju ali v okolici in so še iz določenih razlogov tu prijavljeni. Vsekakor je lahko opaziti, da se naša slovenska skupnost na Dunaju krepko manjša, saj naraščaja ni opaziti (zdavnaj, zdavnaj smo imeli krst pri nas).

V petek, drugega septembra, je pripeljal iz Mirna pri Gorici avtobus 40 ljudi, od tega 25 članov cerkvenega pevskega zbora, ki ga vodi gospod Andrej Budin. Pevci so ob prihodu najprej dobro uro vadili v naši cerkvi, potem si ogledali del Dunaja in se zvečer pozabavali v Pratru. Prenočili so v slovenskem študentskem »hotelu« in hkrati kulturnem centru Korotan. V

soboto sem jim razkazal še številne zanimivosti Dunaja. Po kosilu v veliki samopostrežni restavraciji sredi mesta so si popoldan ogledali cesarske sobane v Schönbrunu. Zvečer smo šli, kot se spodobi, v »Heurigen«, kjer smo se ogreli z vinom in prepevali, kar se je dalo. V nedeljo so s petjem sodelovali pri slovenski maši in po njej nastopili še s krajšim koncertnim programom. Nato so gostje ostali do opoldne z nami v dvorani. Preden so se odpravili na pot domov, so si ogledali še nekaj zanimivosti.

23. septembra se je za vedno poslovil od tega sveta član naše skupnosti, gospod Ivan K i k e l, ki se je pet tednov prej pred neko apoteko nenadoma zrušil, zadet od srčne kapi. Ves čas so ga umetno vzdrževali pri življenju na univerzitetni kliniki AKH. Do smrti ni ničesar zaznaval. Za velikonočne praznike je bil pri zakramentih in takoj, ko so ga pripeljali v bolnico, tudi maziljen. Ivo se je rodil 23. maja 1930 v Ribnici na Pohorju. Med vojno je živel v Pesnici, po vojni pa v Mariboru. Leta 1956 je prišel na Dunaj, od 1975 pa do konca je živel v Rekawinkelu. Bil je skrbni oče dvema odraslima hčerkama, najbolj pri srcu pa mu je bila petletna vnukinja, ki ga bo gotovo zelo pogrešala. Ivo je prišel brez vsega v Avstrijo (kot vsi drugi ljudje po vojni), potem pa si je s pridnim delom oziroma s pravim garanjem v Rekawinkelu kupil zemljišče in postavil hišo, ki mu je veliko pomenila. Bil je velik ljubitelj konjev, veliko je prejahal. Kar je pri njem treba posebej poudariti, je dejstvo, da je vsem ljudem, ki so bili kakršneoli pomoči potrebni, brez pomislekov in brez pogojev pomagal. Mislim, da bi mu sveti Peter že zaradi te njegove široko-

srčnosti moral na stežaj odpreti nebeška vrata.

Kakor vsako leto smo zadnjo nedeljo v septembru Slovenci tudi letos dejavno sodelovali pri oblikovanju bogoslužja v dunajski stolnici, kjer smo z vsemi drugimi katoliškimi narodi obhajali t. i. »Ausländersonntag«. Navzoči so bili tudi nekateri zastopniki našega veleposlaništva na Dunaju. Po slovesni koncelebrirani maši, ki ji je predsedoval nadškofijski kancler dr. Mick, smo se še dolgo zadržali ob narodnih stojnicah zunaj pred katedralo in pokušali narodne specialitete.

Za rožnovenski mesec oktober sem, kot doslej, razdelil med 20 ljudi desetke rožnega venca, tako se vsak dan zmolijo vsi štirje deli. Ker je bilo kandidatov več, se je našlo še pet ljudi, ki bodo molili še en častitljivi del. V upanju, da bo ta molitev tako iskrena in pobožna, da bo dosegla svoj namen, vas vse prav pristrčno pozdravljam!

Toni Štekl

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Dragi rojaki v Beneluksu boste tokrat brali le krajše poročilo!

Zaradi posebnih okoliščin ne morem pripraviti še kakšnega poročila o naših jubilarjih, čeprav že kar precej zamujam. Toda moja zamuda ni brez resnih razlogov.

Naj samo omenim veliko »gnečo« nujnih obnovitvenih del v našem pastoralnem centru v Bruslju. Trenutno imamo v naših stavbah naseljene vse sobe, ki so količjak primerne za bivanje. Vsa dela pa

čakajo »direktorja« - slovenskega izseljenskega duhovnika. Želim pa se zahvaliti našim mladim rojakom, ki so zaposleni v evropskih ustanovah in radi priskočijo na pomoč, če jim le ostane kaj časa, kakor tudi zvestim starejšim rojakom: gospodom Nunčiču, Vidmarju, Feletu, Delfarju, Prahu in še komu pri urejanju vrta, obnovah in izboljšavah vodovodne, električne, ogrevalne in plinske napeljave.

Na našem vrtu in v pritličju SPC-ja je eden naših stanovalcev priredil zelo uspel piknik, kjer se je zbralo kar 40 gostov različnih narodnosti. Torej so naši prostori primerni tudi za take prireditve.

Ker so v ravnih pločevinastih delih strehe na dveh stavbah nastale razpoke in nam skozi strop pronica deževnica, iščemo najcenejšega ponudnika za obnovo streh. Eden je že ponudil svoj predračun, drugi še bodo. Saj veste. Hiša se gradi od temeljev, obnavlja pa od strehe navzdol. Strehe pa so brez ustreznih popravil stare več kot 20 let.

EISDEN – SLOVENSKI DAN

Zaradi menjave najemnika župnijske dvorane je bila 8. oktobra kljub ustreznemu dogovoru s predsednikom našega društva Slomšek dvorana že zavzeta. Praznovanje Slovenskega dneva je zato predstavljeno na 12. november. Vabljeni torej, da se nam pridružite ta dan.

HEERLERHEIDE

Slovenski pevski zbor Zvon vsako leto v oktobru v znamenje hvalenosti, da moremo imeti vsako prvo nedeljo v mesecu slovensko mašo v cerkvi sv. Kornelija, poje

eno uro pozneje pri župnijski maši. Domači župnik, po rodu z Irske, »pooblasti« slovenskega duhovnika, da ta dan vodi sveto bogoslužje tudi za njegove farane. Po maši so bili vsi navzoči povabljeni v dvorano v župnišču na kavico.

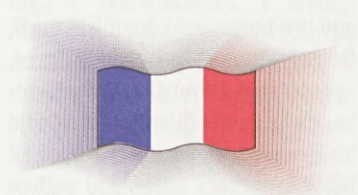
LIEGE

Letos mi je uspelo, da sem v Liegu in okolici mogel prvič v osmih letih pastoralnega dela v Belgiji obiskati kar precej naših rojakov. Našel sem veliko prijaznosti in veselja, da sem končno našel pot tudi do njih, ki so nekako odrezani od slovenske skupnosti. To mi je omogočila čudovita naprava, ki me pripelje na sleherni naslov v Beneluksu, pa tudi drugod v Evropi. Nekateri obiskani so ugotovili, da je vsako potovanje povezano s stroški in so mi tudi nekaj primaknili v fond za potne stroške in pastoralne dejavnosti. Bog povrni vsem! Veselim se, da bom ob priložnosti obiskal tudi druge v Liegu, pa tudi Monsu, Charleroiu in drugod, ko bom le lahko ušel z dela v Slovenskem pastoralnem centru v Bruslju.

Najprej sem mislil, da ne bo nobenih novic, nekaj pa se le najde, kar bi utegnilo koga zanimati. Vesel bom vedno, če me kdo na kaj opozori ali mi celo pošlje kakšen prispevek zlasti iz bolj oddaljenih krajev.

Praznik vseh svetih je priložnost, da pomislimo, ali smo se svojih rajnih sorodnikov in prijateljev spomnili vsaj z eno sveto mašo na leto. Zelo pogosto se mi namreč zgodi, da nihče ne prosi, da bi bila sveta maša darovana po njegovem namenu.

Vse bralce Naše luči lepo pozdravljam. Lojze Rajk

F R A N C I J A

PARIZ

Naše župnije so take kot mi ...

Povsod po svetu in v Evropi si je izseljenski človek ustvaril svoje župnije. Bile so dolgo kot prave trdnjave, zatočišča, ambasade slovenskega človeka na tujih tleh. Vsi smo vedeli, zakaj prihajamo v njihovo naročje. Pa naj bomo politični begunci ali delovna emigracija, vera in kultura sta nas povezovali. Z našimi duhovniki smo znali prisluhnuti človeku in njegovi stiski, čeprav smo prihajali nekateri iz »političnega sistema«, ki nas tega v šoli ni učil. V strahu smo se vračali v domovino, ker smo vedeli, da bomo klicani na zasliševanje zaradi našega sodelovanja v slovenskih misijah.

Naši starši so nam za popotnico dali pošteno vzgojo. Dali so nam tudi vero in upanje v boljše čase. S

seboj smo ponesli melodijo materne jezika in kulturno dediščino ...

Kaj smo naredili z vso to dediščino? Smo jo ohranili neokrnjeno?

Kaj se je ZGODILO (in se dogaja) z nami in našimi družinami?

Ali se zavedamo, kaj vse so nam dolga leta nudile naše župnije in NAŠI DUHOVNIKI?

Morda danes preradi vse kritiziramo, ker smo jezni sami nase, ker ni vse tako, kot bi želeli, obenem pa ne priznamo svojega deleža pri neuspehu in svoje soodgovornosti za skupnost. Vsi pa v sebi dobro vemo, da za uspešen dialog nujno potrebujemo pravo vzgojo srca in mišljenja, ki temelji predvsem na pripravljenosti za poslušanje; ne da bi drugače mislečemu skakali v besedo in ga s tem onemogočali, da izrazi svoje mnenje, ne da bi bili ob tem prikrajšani za svoje pravice.

Če duhovnik ni po naših »merah«, to še ne pomeni, da imamo absolutni prav pri vsem.

Morda smo se prehitro zaprli vase in postali užaljeni? Naša župnija je pač taka, kot smo mi sami. Če

Pariški župnik osrečuje tudi najmlajše.

smo sami polni godrnjanja, je pač godrnjava, polna preprirov, obsojanj, izrivanj, neodprta ... Vzdušje je vedno težje in spominja na čase, ko je udba preko svojih potaknjencev v katoliških misijah nadzirala vsak duhovnikov korak (in njihovih sodelovcev) in jih onemogočala in zastraševala, kar gotovo ni bila služba za Boga ... ampak služba svoji slepoti.

Zato ne moremo in ne smemo obsojati samo duhovnika, če se stvari ne odvijajo, kot bi hoteli. Seveda bo

Pariška skupnost od najmlajših do najstarejših

Še spomin na izlet v Slovenijo

v takih pogojih težko doseči, da bi se naša skupnost duhovno razvijala v smeri evangelizacije. Vsi se zavedamo, da se staramo in da je skupnost številčno vedno manjša. Vendar bi bilo res škoda, če bi vse šlo v zaton po nenaravni poti (v starih časih niti udbi ni uspelo, da bi razbila našo skupnost).

Morda je sedaj nastopil čas, da bi nehali iskati sovražnika tam, kjer ga ni. Je čas, ko bi vsi, brez izjem, morali ugotoviti, da naši "nasprotniki" v resnici niso naši nasprotniki, ampak bratje v KRISTUSU (dru-

gače misleči o nekaterih rečeh, vendar sodelavci po svojih močeh, z različnimi pristopi k sodelovanju v župniji). Stvari bodo tako in tako šle svojo pot, če pomislimo, da povsod primanjkuje duhovnikov, nas pa je že tako malo ... premalo ...

Torej, ne zapravljajmo svojih talentov (vsak jih ima) z nespametnim besedičenjem in obsojanjem (lahko po krivem).

In končno, česa se bojimo? Ljudi ali hoje za Kristusom?

Ana Vičič (Stegu)

FREYMING-MERLEBACH IN AUMETZ

Od 11. do 20. septembra se je 48 slovenskih in francoskih prijateljev slovenske misije podalo na pot odkrivanja slovenskih lepot. Od Bleda, Bohinja, Ljubljane, Brezj, Postojnske jame, Goriških brd, Pirana, Velike planine, Zaplaza, Mokronoga ... do Merlebacha smo kot ena družina v spoštljivem in prijetnem vzdušju preživeli čas srečanja in duhovnosti. Številni so izrazili željo, da se ponovno podamo na pot tudi prihodnje leto, če Bog da, na pot odkrivanja lepot, kulinarčnih dobrot, kulture in duhovnosti.

MORESTEL

23. septembra sem prvič obiskal frančiškanske sestre v Morestelu. To čudovito mesto je bilo ovito v objem prijetnega jesenskega sonca. Starodavni zidovi ne skrivajo v sebi samo bogatega sveta slikarjev, temveč pred zobom časa ščitijo tudi večno vedre in dinamične frančiškanske sestre. Od 54-letne sestre Micke do 94-letne sestre Agate je pri ostalih trinajstih sestrah na struno življenja udarilo eno samo sporočilo ljubezni do bližnjega in do Boga. Od 16-tih redovnic je kar 10 Slovenk. Prihajajo iz Slovenskih goric, Štajerske, Gorenjske, Prekmurja, Ljubljane, Maribora, Slavonije. Prve redovnice so prišle leta 1938 v sirotišnico Orphelins d'Auteuil. Delale so na škofiji v Vienne, na klinikah, v hišah za ostarele duhovnike, na Slonokoščeni obali, v Versaillesu. Največ jih je bilo 35. Slovensko dušo sem srečal na vrtu, v sprememnici, na hodniku, v kuhinji, vse skupaj pa pred Najsvetejšim v kapeli, pri rožnem vencu in petih

Slovenske frančiškanske sestre iz Morestela

Zlata poroka Alberte in Alphonsa Perriola v Vinayu

večernicah, kjer se prepletata tako slovenski kot francoski jezik. Po večerni molitvi smo ob pogrtnjeni mizi okusili njihove dobrote in domače pecivo, ki ga je v mojem rojstnem kraju spekla gospa Barbo. Obujali spomine, izmenično odgovarjali na vprašanja. Pred odhodom sem iz avtomobila potegnili lajno in oči so se še bolj zaiskrile. Nekaj taktov in že so zaplesale. Med njimi tudi vedra 92-letna sestra Asunta, katere vedrina se je še posebno vtisnila v mojo dušo. Še vedno je vrtnarica - enega plevela ne trpi na vrtu, sadi in obira fižol, njeno srce je globoko zasedrano v objemu božje vedrine in spokojnosti. Hvala vam, sestre, za tako čudovit zgled in duhovno svežino. Že danes se veselim našega ponovnega snidenja.

VINAY - ISÉRE

24. septembra sem v objemu velike kartuzije v cerkvi Notre Dame de l'Osier daroval sveto mašo ob zlati poroki gospe Alberte in gospoda Alphonsa PERRIOLA. V krogu domačih smo obhajali to človeško in duhovno srečanje. Zlatoporočencema kličemo še na mnogo leta!

Jože Kamin

BERLIN

Tokrat bomo zaradi pomanjkanja prostora na hitro obeležili vse dogodke minulih mesecev.

V soboto, 6. avgusta, sta se v Berlinu poročila Bojan in Štefi Simončič. Bila je prelepa poroka s čudovito glasbeno spremljavo. Vstop je zapel črnski pevec, igrala je Druga generacija ter organistka Iryna Radobenko. Claudia Božič je prijateljici Štefi z ganljivimi besedami prižgala poročno svečo. Vsi prisotni so vsak na svoj način doprinesli, da je bila cerkev lepa kot še nikoli. Štefi in Bojan sta se prepustila drug drugemu in božjemu blagoslovu. Njuno poroko so spremljali številni sorodniki in prijatelji, kar je dobra popotnica mladoporočencema, ki sta oba zelo dejavna v župniji; Bojan je tudi blagajnik ŽPS.

V Semiču sta se 27. avgusta poročila Damjan Štukelj in Marjana Klančar. V prepolni cerkvi je bilo čudovito slavlje. Pel je domači mladinski zbor, koračnici je na trobento zaigral nevestin bratranec Aleš Klančar, ki študira na Švedskem. Prošnje so jima prebrali prijatelji s celega sveta in v več jezikih. Berili sta brala ženinova sestra Tatjana in nevestin brat Kristian. Na kitaro je igral in zapel Kristian Božič. Pred pričama Špelo in Andrejem ju je poročil župnik Dori. Vozili smo se s konji, pravo semiško ohcet pa smo praznovali v Andrejevem gostišču, kjer nas je pričakala folklor. Bilo je nepozabno!

Obema paroma mladoporočencem želimo ljubezni, božjega blagoslova in družinske sreče!

10. septembra smo krstili malega Nica, sina Venčeslava in Tamare Horvat. To je njun drugi otrok. Tudi bratec Marko in stari starši so bili zelo veseli tega lepega dogodka, še posebej Štefan in Vika

Stephanie in Bojan Simončič sta se poročila 6. avgusta.

M. Mošnik

Horvat, ki je v našem ŽPS, saj redno zahajata v cerkev in pridno pomagata pri vseh delih v župniji.

Mladi očka Venčeslav je bil odličen rokometas, prav tako sestra Lucija in Simona, brat Danijel pa nogometas in upamo, da bosta Marko in Nico poleg prave krščanske ubrala tudi športno pot!

V soboto, 17. septembra, je bil med nami znani slovenski pevec Andrej Šifrer. Bil je gost večera za otroke, mladino in odrasle. Andrej nas je letos že obiskal na morju, ko smo letovali z malimi otroki in njihovimi starši ter mladino in nam podaril čudovit koncert.

Tokrat nas je razveseljeval v Berlinu. Njegov nastop je bil čudovit, saj je vse skupaj povezoval z lepimi duhovnimi mislimi, pa tudi s humorjem. Da njegovih pesmi sploh ne omenjamo, saj so že skoraj vse ponarodele! Majhni otroci so zelo dobro sodelovali in bili veseli, da so lahko peli z Andrejem.

Organizatorji prireditve so bili Bačovnikovi in Gaborjevi. Ta dan je naknadno slavil rojstni dan predsednik ŽPS Anton Bačovnik, ki nas je po zgledu svojega krstnega patrona presenetil s kračami in drugimi dobrotami. Zahvalili smo se mu za njegovo izjemno delo in zgled in mu čestitali, tudi Andrej.

Naslednji vikend smo imeli na obisku cel team medicinskih sester z urološkega oddelka celjske bolnišnice pod vodstvom primarija dr. Bizjaka. Bili so gostje župnije in Slovenskega doma. Ta oddelek nam velikokrat stoji ob strani, ko gre za nesebično pomoč našim ljudem iz Berlina. Tu je zaposlena tudi Dorijeva sestra Marjanca, ki je tokrat »dežurala« doma! Ogleдали so si Berlin in, kakor je bilo potem slišati doma, občudovali župnika Dorija, ki se je popolnoma vživel v

milijonsko mesto Berlin in ga zna na zanimiv in poučen način predstaviti obiskovalcem iz Slovenije. Za dobro počutje sta skrbeli družini Seličanec in Baligač, za kar jima iskreni Boglonaj!

Isto soboto, 24. septembra, je z mladimi in starejšimi praznoval svojih 30 let novopečeni mož Damjan Štukelj in tako so bili tudi gostje iz Celja deležni te vesele prireditve, polne presenečenj. Damjana je obiskal prijatelj Andrej iz Semiča, odličen gostinec in vinar, z ženo Marjano, ki mu je skupaj s prijatelji in starši stala ob strani pri zahtevni organizaciji.

Čez teden dni, 1. oktobra, so pri maši in po njej peli člani pevskega društva Zrelo klasje iz Ormoža. To so pevci, ki pojejo stare, že pozabljene pesmi in so zelo navdušili prisotne. Vodita jih zakonca Marija in Dominik Pongračič. Marija je bila včasih učiteljica v Berlinu. Že v petek so s koncertom nastopili v društvu e.V. Slovenija.

V krogu moža Francija, sorodnikov in prijateljev pa je v domovini skupaj s sestro dvojčico Tončko praznovala 60 let Ivanka Žirovnik. Njuna zanimivost je, da je Ivanka rojena 21., Tončka pa 22. septembra!

Njenega praznovanja so se udeležili tudi mnogi berlinski Slovenci in nekdanji župnik v Berlinu, Martin Horvat. Ivanka je bila dolga leta članica ŽPS v Berlinu in nepogrešljiva sodelavka pri vseh župnijskih prireditvah. Velikokrat je kuhala, Franci je bil kletar ali pa sta skupaj pripravljala različne slovesnosti, od velikonočnega zajtrka do slovesnosti prvega obhajila in birmе. Veliko gostov iz Slovenije sta prenočila, jih popeljala po mestu. Hvaležni za vse Ivanki ob jubileju iskreno čestitamo in ji želimo predvsem zdravja!

ZAHVALA

Letos praznujem tri jubileje: 50 let življenja, 25 let mašniškega posvečenja in 10 let delovanja med Slovenci v Berlinu. Ob tej priložnosti bi se rad vsem, ki so mi v Berlinu pripravili dvojno slavo – praznovanje abrahama in srebrno mašo, iskreno zahvalil. To je v prvi vrsti moj župnijski pastoralni svet pod vodstvom predsednika Antona Bačovnika in vsem mojim zvestim faranom, oktetu, Drugi generaciji, ministrantom, nemškim faranom na čelu z dekanom Edgarjem Kotzurjem in društvu e.V. Slovenija s predsednico Anico Kraner in slovenskemu radiu Multi Kulti za lepo čestitko.

Vem, da vsem ostajam dolжник in da je vse to drugače kot z molitvijo in zvestim delom med vami nemogoče povrniti. Bog plačaj vsem, tudi vsem v domovini, ki so sodelovali pri moji srebrni maši na Vranskem. Še posebej bi rad omenil prijatelje »stare mačke« z Vranskega, saj so me na poseben način presenetili tako kot na novi maši tudi sedaj ob abrahamu in srebrni maši. Hvala tudi uredništvu Naše luči za čestitko in vzpodbudo!

*S hvaležnostjo
Izidor Pečovnik – Dori*

ESSEN

Vsakoletni jesenski vstop v novo pastoralno leto prinaša s seboj mnoge nove izzive, dogodke ter praznovanja tako v okviru celotne skupnosti kot tudi posameznih.

Slomškova nedelja

Praznujemo jo vsako leto slovesneje in prav je tako. Veliki mož našega naroda nam ima vedno znova veliko povedati na poti našega

krščanskega življenja. Poseben poudarek ob njegovem svetlem liku čutimo rojaki, razkropljeni po svetu. Letos smo njegovo nedeljo praznovali že 18. septembra, tako nam je narekoval naš pastoralni koledar. Spomnili smo se ga pri mašnih daritvah v Essnu, Oberhausnu, Krefeldu ter v soboto, 24. septembra, tudi še v Wettru.

Tokrat v Einsiedeln v Švici

Vsakoletno romanje rojakov smo letos usmerili v največjo švicarsko božjo pot v Einsiedeln od 24. do 26. septembra. Pridružili smo se slovenskim rojakom v Švici, ki tja romajo na zadnjo nedeljo v septembru. Že prvi dan, v soboto, smo standardni avtocestni vožnji pridružili dva lepa trenutka. Ogledali smo si čudovite slapove Rena v Švici in se naužili ob tej naravni lepoti. V nadaljevanju smo se ustavili še v znamenitem srednjeveškem mestu Stein ob Renu, mestu, v katerem je nekaj časa bival in pridigal švicarski reformator Zwingli. Za mnoge nepozaben vtis. Že sam pogled na pročelje hiš je razodeval, s čim so se nekaj v njej ukvarjali. Čeprav vremenska napo-

ved za te dni ni bila obetajoča, nas je ves dan božalo prijetno jesensko sonce. V tem vzdušju smo zvečer prispeli v hotel, kjer smo napolnili naše želodčke ter se nekateri še odpravili na mestni potep ter zatem k počitku za naslednji glavni romarski dan. Naslednji dan smo se že zgodaj zjutraj odpravili mimo znanih švicarskih mest proti cilju. Ob večkratnih cestnih tablah za mesto Chur smo se spomnili tudi našega nekdanjega ljubljanskega nadškofa dr. Alojzija Šuštarja, ki je veliko let živel in deloval v tem mestu. Ob molitvi in pesmi smo duhovno razpoloženi prispeli do cilja. V samem Einsiedelnu smo si najprej uspeli ogledati dve veliki zanimivosti - največje jaslice na svetu ter ogromno kompozicijo (pravijo, da je največja) Jezusovega trpljenjskega dogodka vse do smrti na križu ter praznega groba na vstajenjsko jutro.

Zatem smo podvzivali korak in se pridružili skupnemu križevemu potu in nato slovesni romarski maši, kjer je somaševanje v veliki polni cerkvi vodil koprski pomožni škof dr. Jurij Bizjak.

Po skupnem kosilu smo še pokramljali v veliki dvorani, kjer se je zatem pričel kulturni del srečanja, ki sta ga oblikovala mladinski zbor župnije Šmarje pri Jelšah ter folklorna skupina Kres iz Novega mesta.

Za zadnji dan smo si rezervirali še znamenito mesto Konstanz, kjer smo bili deležni obsežne zgodovinske razlage stolne cerkve, mesta in mnogih zgodovinskih dogodkov, ki so z mestom povezani. V ponedeljkovih večernih urah smo si stiskali roke v pozdrav in obljubo, da se prihodnje leto znova podamo na romarsko pot. Nekje polglasno so izzveneale besede Čenstohova na Poljskem ali morda Medžugorje.

Kirche International ...

Z mašo različnih narodov ter pomašnim družabnim delom je bil v Oberhausnu v nedeljo, 25. septembra. Pri sv. maši je nepogrešljiv naš pevski zbor Slovenski cvet, ki je sodeloval tudi letos. V družabnem delu pa se je med odmevi pesmi, glasbe in folklorne oglasila tudi slovenska harmonika Silva Kopšeta. In pri dobrotah naše stoj-

V Sloveniji sta se poročila Viktorija Bregar in Martin Rauer.

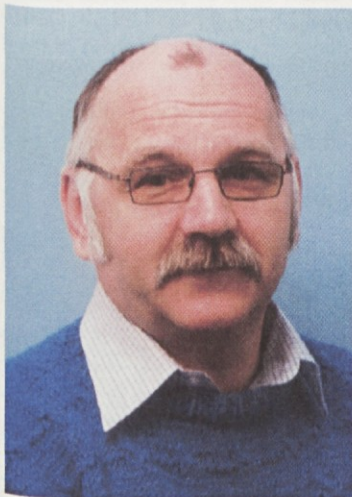
Hrašovčevi iz Oberhausna so postavili novo lurško kapelico v Žetalah v Sloveniji.

nice je bilo vseskozi prijetno vese-
lo, živahno in veliko ljudi. Vsem, ki
ste pridodali svoj del, naj bo izreče-
na zahvala ter Bog povrni za ves
trud, napor ter dobro voljo.

Dva abrahama ...

V prejšnji številki Naše luči smo za
abrahama voščili našemu bivšemu
učitelju g. Bojanu Omanu. Tokrat
po se ob enakem jubileju pridružu-
jemo z voščili njegovi soprogi, tudi
nekdanji učiteljici med nami, gospe
Barbari Oman, ki je praznovala 1.
oktobra. Naši povsod priljubljeni
gospe Barbari iz srca želimo rojaki
vse dobro. Želimo ji moči in vere za
številna nadaljnja leta. Bog jo živi!

V tem vmesnem času se je abra-
hamu nasmehnil tudi naš rojak
Milan Rajšp iz Krefelda. Vsej skup-
nosti je dobro poznan, saj ga pri
vsaki maši v skupnosti vidijo
spredaj pri ambonu, kjer brez
strahu in lepo prebere berilo. Tudi
na pomašnih srečanjih v dvorani je
potrebno postoriti kar nekaj moš-
kih del, ki se jih Milan ne brani. In
če ob prihodu pred cerkev zagleda
otovorjenega župnika s številnimi
torbami, se jih kar nekaj takoj
znajde v Milanovih rokah. Milan,
Bog daj vse dobro, ti kličemo rojaki

Abrahama je srečal Milan Rajšp.

*Abrahamu se je nasmehnila
Darinka Čegovnik.*

*Marija Rostohar iz Dortmundja je
srečala abrahama.*

iz Krefelda ter želimo zdravja in
božje pomoči.

+Mihael Hohnjec

G. Hohnjec, rojeni Celjan, je umrl
24. julija v Essnu. Gimnazijo in
arhitekturo je doštudiral v
Sloveniji. Usoda ga je kasneje
preko Dunaja in Münchna pripel-
jala v Essen, kjer je ostal vse do
smrti. Ustanovil in vodil je lastno
podjetje in bil je tudi hvalevreden
dobrotnik naše župnije. Bog mu
povrni za vse ter ga sprejmi k sebi.

*Poslovili smo se
od Mihaela Hohnjeca.*

Mi pa se ga spominjamo v svojih
molitvah.

DVD o letošnjem binkoštnem
srečanju, ki ga je lepo in dovršeno
pripravila TV Medvode, je še na
voljo. Lahko sporočite in ga prine-
semo v posamezno skupnost ali pa
vam ga pošljemo po pošti. Ostal bo
lep spomin na letošnji skupni
praznik.

FRANKFURT

Septembrsko dogajanje v naši
slovenski župniji je bilo podobno in
primerno času po dopustih in
počitnicah. Eni so se vrnili z do-
pusta, šolsko leto je neprijetno pre-
kinilo počitniški čas, drugi pa so si
proste dneve in dopust prihranili
za trgatev, pa kakršnakoli že bo.
Malo sem se v dnevi, ko sem se
vrnil konec septembra z duhovnih
vav v Tinjah na Koroškem, pozani-
mal za statistiko šolskih otrok, in
sicer koliko otrok slovenskih star-
šev (enega ali obeh) je začelo hoditi
v šolo (1. razred) in koliko naj bi jih
šlo v prihodnji pomladi k prvemu
obhajilu (3. razred). Merilo so seve-
da rojstva od začetka septembra do
konca naslednjega avgusta. Za prvi
razred naj bi bilo v celotni naši

Daritveni oltar za letošnjo zahvalno nedeljo v Lichu

župniji okrog 20 otrok; od tega naj bi jih bilo katoliško krščenih 12, ostali pa v evangeličanski skupnosti ali pa so nekrščeni. V tretjem razredu pa naj bi jih bilo okrog 15, od tega katoliško krščenih 9.

Začetek oktobra pa v nemških župnijah zaznamuje zahvalna nedelja, ki je vedno prva v oktobru. Treba je reči, da so vse cerkve, tudi mestne, lepo okrašene s sadovi in plodovi zemlje. Tako nas ta zunanost opozori na globoko hvaležnost, ki jo moramo znova in znova, ne samo enkrat na leto, izkazovati Bogu in v znamenju te hvaležnosti tudi živeti, zlasti glede našega odnosa do hrane.

rem

HAMBURG

Poletje, v katerem nam letos ni bilo prizanešeno s hudimi vremenskimi neurji in obilico dežja, se je poslovilo in pred nami ležijo meseci, ki bodo kar hitro naznanili, da se bliža konec leta. Spominjalo pa nas bo tudi na prijetne dogodke, kot je srebrnomašni jubilej našega

župnika Dorija ter njegovega desetletnega službovanja v Nemčiji (o tem smo v prejšnji številki mnogo lepega prebrali). Tudi mi mu želimo vse dobro. Srečni bomo, če bo z božjo pomočjo ter s svojim prijaznim in nepristranskim odnosom do vseh še dalje povezoval tako Slovence kot druge narode po svetu. Naj njegova neutrudljiva pomoč vsem, ki ga potrebujemo, nikoli ne usahne. Božji mir naj bo vedno in povsod tudi z njim in ga vodi do zlatomašnega jubileja.

Zaradi krajšega župnikovega oddiha v domovini je sveta maša v mesecu avgustu odpadla. Težko smo pričakovali september, ko smo se zopet v velikem številu zbrali pri maši in po njej spregovorili o aktualnih dogodkih ter obujali spomine na minuli dopust, ki ga je večina rojakov preživela v domovini pri svojcih, na morju, v planinah, pa tudi na romanjih k Mariji Pomagaj na Brezje.

Hamburška skupnost lepo goji skupna srečanja, saj so se nekateri rojaki v počitniških mesecih tudi medsebojno vabili na prijetne piknike, se skupaj poveseleli in zapeli, tako da jim je čas do naslednje slovenske maše hitreje minil. Tudi

naš zabavni minister Marjan Jurič ter njegova žena Liane sta bila zopet aktivna in povabila rojake, ki so bili julija na dopustu v Sloveniji, na zares okusnega odojka, kruh iz krušne peči ter dobro domačo kapljico. Povabilo je veljalo tudi dekletom kvarteta Vita ter klarinetistom Maiser trio-kvarteta, s katerimi smo ostali v stiku po nepozabnih koncertih v Hamburgu ter upamo, da nas bodo še kdaj razveselili z njimi. Žal sta se povabilu lahko odzvala le klarinetista Bojan Logar in Jurij Hladnik. Kljub slabemu vremenu sta Liane in Marjan pripravila zares nepozabno srečanje ob Pernškem jezeru. Tisti, ki smo ta prijeten večer lahko preživeli z njima, se jima lepo zahvaljujemo. Naslednje leto pridemo vsi!

Kar štirje novi zemljani so v nekaj mesecih pomladili hamburško skupnost: Felix Alexander Kuna-ver, Alexandra Jakobs, Emily Anna Liebold in Florian Meier. Naj angeli varuhi vedno in povsod bdijo nad njimi. Čestitamo srečnim staršem in se veselimo z njimi, da je Bog tudi njih obdaril s takšno dragocenostjo, kot so otroci. Tudi vsem babicam in dedkom stiskamo ob tej radosti roke in jim želimo veliko veselja z vnučki.

Boštjan s kitaro in Jože s harmoniko sta nam polepšala večer.

Kraljica Julijana na obisku pri princu Marjanu

Marsikdaj se lahko tudi nepričakovano zgodi kaj lepega. Hamburška skupnost je nekaj takega zopet doživela. Rojak Franc Gungl je povabil kar dva interpreta domače glasbe med nas: Jožeta Cencija z Vranskega in Boštjana Novaka s Tabora. "Izsledil" ju je v veleblagovnici Karstadt v centru Hamburga, ki prireja vsako leto "Oktoberfest". Tam sta bila mlada glasbenika angažirana v ansamblu, v katerem še posebej Avsenikove melodije povzdigujejo srca mladih in starih ter brusijo vsem peté. Dejala sta, da sploh ni bilo debate, da ne bi prišla k "Dorijevi" maši in prinesla s seboj tudi svojih instrumentov. Ob harmoniki in kitari ter valčkih in polkah je bilo prijetno vrteti se po parketu do pozne ure. Jožetu in Boštjanu pa je bilo lepo med nami ob bogato pogrnjenih mizah in dobri domači kapljici, za kar je bilo zopet najboljšje poskrbljeno.

Skupina rojakov se je odločila, da obišče Jožeta in Boštjana tudi na "Oktoberfestu" in z njima ter njihovim ansamblom preživijo prijeten popoldan. Vsi pa se že veselimo letošnjega martinovanja, saj

smo se ob lanskem poslovlili z besedami: Vidimo se zopet v Berlinu!

DD

HILDESHEIM - ASEL

Samostan Petersberg v Mösslitzu, nedaleč od mesta Halle/Saale, je 9. septembra še bolj blestel v svoji lepoti, saj sta si v njem obljubila zvestobo do groba Beatrice in Robert Štokelj.

Nevesta, ki je bila rojena v Magdeburgu, je hči Ingrid in Wilfrieda Steinbrecherja. Robertovi starši Frančiška in Marjan Štokelj sta Slovenci iz Žabelj pri Ajdovščini. Živijo v Essnu in so zelo aktivni v tamkajšnji slovenski skupnosti. Tudi branje beril pri sveti maši je zaupano Robertovi mami in njegovim mlajši sestri Nataši. Sestra Rosanda, ki je Robertova dvojčica, pa živi v Stuttgartu.

Novoporočenca sta se spoznala v Essnu, po končanem študiju pa sta se zaradi zaposlitve preselila v Hannover. Sta tudi že starša dveh sinov, 5-letnega Eliasa in 2-letnega Levina.

Zvestobo do groba sta si obljubila Beatrice in Robert Štokelj.

Lep poročni obred sta opravila dvojezično župnik Dori in slovenskem in samostanski brat Markus v nemškem jeziku. Veselo poročno praznovanje je bilo v kraju Zörbig blizu samostana. Poleg sorodnikov in prijateljev je slavlju prisostvovalo tudi nekaj članov iz slovenske skupnosti v Aselu, kamor hodi mlada družina k sveti maši. Vsa slovenska skupnost pa je vesela mlade družine, ki se nam je pridružila.

Novoporočencema želimo obilo sreče in zvestobo ter naj bo Bog njuna moč in trdnost.

Silva Weber

INGOLSTADT

Slavljenec

V petek, 23. septembra, je Martin Zgubič obhajal svoj rojstni dan. Tokrat je zaokrožil svoje življenjsko obdobje, vstopil je v sedmo desetletje. Martin se je rodil v vasi Zgornje Laže v župniji Sv. Jernej pri Ločah v trdni krščanski družini kot predzadnji od štirinajstih otrok. V družini so vladale lepe družinske

Martin Zgubič, 60-letnik

vezi, ki jih še danes trdno povezujejo. Poleg krščanskih vrednot, na katerih je temeljila njihova družina, sta mama in oče, oba dobra pevca, vtisnila otrokom tudi ljubezen in veselje do pesmi, ki se je pogosto ubrano uglašala v njihovem domu. Otroci so se razhajali in spet radi vračali v toplo zavetje doma. Tako je odhajal tudi Martin, najprej se je izučil poklica, se zaposlil, dokler ni leta 1969 preko svojega podjetja odšel v Nürnberg in se zaposlil pri Simensu. Poročil se je z ženo Marijo. V zakonu se jima je rodil sin Boštjan. V Poljčanah so si zgradili hišo, prijeten dom, kamor radi odhajajo v prostih dneh. Martin je bil ves čas povezan z našo slovensko župnijo v Nürnbergu. Rad prihaja povsod, kjer se družijo Slovenci in s svojim zlahtnim baritonom rad poprime, ko se oglasi pesem, tudi v pevskih zborih rad sodeluje. Martinu čestitamo za rojstni dan, voščimo še mnogo zdravja, hvaležni smo za njegovo pesem, človeško toplino, iskrenost, pristrčnost in zvesto priateljstvo.

Iz naše srede so odšli

V nedeljo, 7. avgusta, je doma med dopustom nenadoma umrl Jože Cifer. Pokojni Jože se je rodil 30.

septembra 1952 v vasi Selo na Goričkem. Že konec šestdesetih let je prišel v Ingolstadt, kjer se je zaposlil v Audiju, nato je šel domov na služenje vojaškega roka in leta 1972 je po odsluženju vojaščini spet prišel v Ingolstadt in ves čas delal v tovarni avtomobilov Audi. Zelo pogosto in rad je hodil domov v Slovenijo, kjer je živel njegova žena in oba sinova. Po človeško gledano je veliko prezgodaj odšel. Za njim je ostala vrzel in bolečina. Iz Nemčije ne bo več domov moža oziroma očeta, ki so ga vselej željno pričakovali.

V ponedeljek, 22. avgusta, je umrla Frančiška Zver. Pokojna se je rodila 24. avgusta 1951 v vasi Pateže pri Laškem. Komaj 18 let stara je prišla 1969 preko svojega podjetja v Regensburg-Barbing. Tam se je spoznala s Štefanom in sta se marca 1972 poročila. Nato sta se preselila v Ingolstadt, kjer 20 let delala pri Audiju, zadnja leta pa pri »Fleißige Lischen«. V zakonu sta se jima rodila dva otroka, sin Rudi in hči Lidija. Fanikano posebno veselje so bili štirje vnuki. Skratka, zdelo se je, da je bilo njeno življenje obdarjeno z vsem, kar imenujemo sreča in zadovoljstvo. Toda zadnje čase se je vedno bolj zapirala vase. O sebi ni govorila. Tudi ni kaj tožila. Vendar je morala nekaj v sebi skrivati, kar jo je težilo. Toda bala se je iti k zdravniku. Notranji pritisk je moral biti pretežak, zato ni zdržala. Pokojna je bila dobra mama in žena, urejena, prijazna in vselej pripravljena pomagati.

V soboto, 27. avgusta, je v 51. letu starosti umrla Marjana Bauman. Rodila se je 6. junija 1954 v Vranjem Vrhu pri Mariji Snežni kot prvorojenka v družini šestih otrok. Tam je tudi hodila v šolo. Z 19-imi

Pokojna Marjana Bauman

leti je prišla v Nemčijo. 4. avgusta 1973 se je poročila z Marjanom. Pred dobrim letom je težko zbolela. Že smo mislili, da je s svojo močno voljo do življenja premagala bolezen. Toda bolezen je bila močnejša. Pokojni Marjani ni bilo dano, kar je bila njena velika želja, da bi imela svoje lastne otroke. Toda bila je mnogim z materinskim čutom ljubeča teta in botra. Pokojna Marjana je bila iskrena, čuteča in dobrosrčna. Neka gospa je o njej s solzami v očeh dejala, da je bila kot sveta Elizabeta, ki je pod rože skrivala v košari darila za uboge; tako tudi Marjana ni razkazovala svoje dobrote. Doživljal sem jo v zadnjih tednih njene težke bolezni. Bila je zelo potrpežljiv bolnik. Hvaležna za vsako najmanjšo pozornost. Ko se je zbudila, je imela do zadnjega vselej nasmešek na usticah. Prezgodaj je odšla. Zato je njen odhod boleč za moža Marjana, za njene in za vse nas. Tako živ spomin je še nanjo, njen sproščen smeh še odmeva v naših ušesih. Hvaležni smo, da smo jo imeli, se z njo srečevali in jo doživljali.

9. septembra je umrl Darko Bucik. Darko se je rodil 9. februarja 1940 v vasi Baušice pri Gorici. 8. novem-

bra 1972 je prišel v Ingolstadt, kjer se je zaposlil pri Audiju. Tu je delal vse do svoje predčasne upokojitve, decembra 1995. Leta 2002 je težko zbolel. In bolezen je neizprosno napredovala. Junija letos je odšel v Slovenijo, na svoj dom v Novi Gorici. Darko je bil med svojimi sodelavci nočne smene priljubljen kot dober sodelavec in zvest prijatelj. S svojim duhovitim pripovedovanjem, med katerim je vedno imel rahel nasmeh na obrazu, je znal vse stvari obrniti na dobro; tudi s svojo boleznijo ni maral obremenjevati drugih.

V ponedeljek, 20. septembra, je zaradi posledic padca umrl Martin Gazvoda. Rodil se je 4. aprila 1947 v Novem mestu. Leta 1969 je prišel v Nemčijo in se najprej zaposlil v Münchnu. 1973 pa je prišel v Neutraubling, kjer se je zaposlil pri podjetju pohištva Seidel. 1977 se je poročil z ženo Emo v Kočevju, v zakonu se jima je rodil sin Andrej. Zaradi revmatične bolezni je bil predčasno upokojen. Od marca letos je živel v Sloveniji, v Čermošnjicah pri Stopičah v domu, ki so si ga postavili. Martin je bil duhovit.

Domačim in prijateljem iskreno sožalje ob boleči izgubi. Dragim pokojnim pa hvaležen spomin. Gospod, daj jim večni mir in pokoj. In večna luč naj jim sveti. Naj počivajo v miru.

Stanko G.

MANNHEIM

Še ena poroka

Konec maja se je v Herbolzheimu blizu Freiburga poročila naša dolgoletna ministrantka Dolores Umek. Starši so doma iz Dolenjske: oče iz župnije Tržišče, mama pa iz župnije Velika Dolina blizu Brežic.

Dolores Umek in Martino Tauriello pri poroki

Njen ženin Martino Tauriello je sin italijanskih staršev. Tako so se v cerkvi Maria Sand, kjer imamo vsak mesec slovensko mašo, razlegali trije jeziki: poleg nemškega še slovenski in italijanski. Poročal je nemški župnik Steinger, ki je velik prijatelj Slovencev, sodeloval pa je tudi slovenski župnik Janez Modic. Slovenci smo zapeli pesem »Lepa si, roža Marija«, italijanska govorica pa se je slišala predvsem po končanem obredu. Veselo smo nazdravljali pred cerkvijo, kamor je gostilničar Vidko Golob pripeljal dovolj pijače. V njegovi gostilni se je potem nadaljevalo poročno slavlje. Dolores in Martinu želimo, da bi vse življenje črpala moč iz zakramenta, ki sta ga prejela ter bi se lepo razumela vse dni življenja. Želimo pa jima seveda tudi to, da bi se oba vsaj malo naučila materne jezika svojega sozakonca: Dolores italijansko, Martino pa slovensko. In ko bosta dobila otroke, da bi imela potrpljenje in jih naučila poleg nemškega še vsak svoj materni jezik. Za Dolores vemo, da je tega sposobna, za Martina pa tudi najbrž ni problema, saj gotovo dobro obvlada svoj italijanski jezik.

Milka Vončina je praznovala 70 let.

Milka Vončina je dočakala 70 let

V Sulzbachu, pod obronki severnega Schwarzwalda živita Milka in Ivan Vončina. Da je lahko dočakala sedemdeset let, je prav zasluga njenega moža Ivana, ki jo že sedem let neguje.

Milka se je rodila v Dolenji Trebuši, to je v bližini Idrije, v družini Rijavec. Ker je bilo dvanajst otrok, se je Milka naučila skromnosti in potrpežljivosti, kar ji prav pride v dolgoletni bolezni. Njen brat Stanko je v Nemčiji vstopil v samostan klaretincev in postal duhovnik. Sedaj je že pokojni. Milka je prišla v Nemčijo meseca maja 1964 in se istega leta jeseni poročila z Ivanom Vončino. Rodila sta se jima dva sinova. Zgradila sta si lepo hišo, za hišo pa sta imela veselje z vrtom. Posebno spretna je bila v izdelovanju gobelinov, zdaj pa je že deset let bolna, zadnjih sedem let celo popolnoma odvisna od Ivanove pomoči. Vendar sta oba potrpežljiva in vdano prenašata težave.

Slovo od Jožeta Kračana

V Heusweilerju v Saarlandu je četrtega oktobra umrl Jože Kračan, doma iz Jelše blizu Šmartnega pri

Pokojni Jože Kračan

Litiji. zadnja leta je prebival v domu za ostarele ljudi. V njihovi družini je bilo deset otrok, sam pa je z ženo Marijo, s katero se je poročil leta 1942, imel pet otrok. Po rojstvu prve hčere so ga Nemci mobilizirali in je nato v nemški vojski izgubil nogo. Ker v Sloveniji ni dobival invalidske pokojnine, je bil prisiljen leta 1968 oditi v Nemčijo. Že precej let je minilo, odkar mu je umrla žena. Nekaj časa je živel sam, ko pa ni mogel več sam skrbeti zase, saj mu je še druga noga odpovedala, se je preselil v dom za starejše ljudi. V nasprotju z mnogimi drugimi, ki se bojijo obiska duhovnika, je že pred dobrim letom v skrbi, da ga ne bi smrt prehitela, poklical duhovnika in zaprosil za zakramente. V zadnjem času se mu je zdravje poslabšalo in je precej trpel, najhuje pa mu je bilo, ker ni nič več slišal in tudi vid se mu je zelo poslabšal. Povedal je, da je imel še eno željo, da bi v slovenskem jeziku bral knjigo o novem papežu Benediktu XVI., a se mu ni mogla izpolniti. Ko se je že poslavljaj in so mislili, da nikogar več ne pozna, saj je komaj kdaj še malo odprl oči, je ob obredu svetega maziljenja, takoj ko je zagledal goreči sveči, vedel, da je ta obred

za njega. Nastavil je roki za maziljenje in se na koncu pokrižal.

Od njega smo se poslovili 10. oktobra na pokopališču v Lebachu. Naj počiva v miru in v nebesih zagleda dobrega Boga, v katerega je veroval in po njegovem nauku živel.

MÜNCHEN

Slovo od naših faranov. Nenadna srčna kap je nepričakovano vzela s tega sveta Stanka Drenovca. Doma je bil iz Malega Kamna na Štajerskem. Bil je izučen ključavničar in je prišel v Nemčijo leta 1968. Imel je izreden talent za igranje harmonike in je igral po posluhu. Bil je družaben in je imel veliko prijateljev. Navezan je bil na slovensko župnijo in se je povsod rad pridružil rojakom na slovenskih prireditvah. Večkrat je prihajal tudi med tednom k maši in pobožnosti v kapelo župnijskega doma. Obujenja od mrtvih čaka v domači zemlji, ki jo je ljubil iz vsega srca. Ženi, sinu in ostalim sorodnikom naše iskreno sožalje, pokojnemu pa želimo, naj uživa mir v Bogu.

Pokojni Stanko Drenovec

Pokojni Anton Zelnik

Anton Zelnik je zaključil zemeljsko potovanje. Rodil se je na Škofljici leta 1937. V Nemčijo je prišel leta 1966 in bil po poklicu krojač. Zadnja leta je živel v pokoju. Bil je mirnega in prijetnega značaja. Imel je veliko sorodnikov in prijateljev, s katerimi se je dobro razumel. Bolehal je komaj štiri tedne, ki so bili zanj velika preizkušnja. Malo pred smrtjo je prejel zakramente in tako izročil svojo dušo Bogu v miru. Pokopan je v Dolžu pri Novem mestu. Vsem domačim in sorodnikom izrekamo naše sožalje, pokojnemu pa želimo, naj mu svetí večna luč pri Bogu.

Maša narodov. V nedeljo, 25. septembra, smo se farani iz 19 narodnih misij nadškofije München in Freising zbrali v münchenski stolnici pri maši narodov. Mašo narodov, ki se vedno obhaja v »Tednu tujih someščanov«, je daroval pomožni škof Engelbert Siebler s so-maševanjem narodnih dušnih pastirjev in krajevnih župnikov. Organizacijo je prevzela Madžarska misija, ki je v sodelovanju z drugimi misijami lepo pripravila bogoslužje.

V nagovoru je stolni kanonik msgr. Wolfgang Huber dejal, da je

krščanska vera več kot le najmanjši skupni imenovalec. Je temelj, ki daje sožitju ljudi različnega porekla perspektivo ter seže daleč preko vsakega sekularnega integracijskega procesa. To je razvidno iz dušnopastirske oskrbe in socialnega dela katoliških misij za več kot 150.000 katoličanov iz različnih narodnosti in kultur, ki živijo v nadškofiji. Dejavnost in poslanstvo katoliških misij se izraža pozitivno ne samo v cerkvenem, ampak tudi v družbenem in mestnem življenju. Verska identiteta, pridobljena v maternem jeziku, je najboljši izhodišče za to, da brez strahu in sproščeno pristopamo k drugim kulturnim oblikam. Kdor verjame v Boga, lahko pristopi k drugim ljudem brez strahu pred drugačnostjo. Lahko sprejme, da nimajo vsi istih navad mišljenja in čutenja in nimajo težav z drugačno barvo kože.

Pri maši narodov je sodeloval tudi pevski zbor Slovenske misije iz Münchna s pesmijo Na grebenih gora ter bralka Martina Breclj s prošnjo v slovenskem jeziku. Po maši so se vsi sodelujoči zbrali na skupni agape, kjer smo bili postreženi z madžarskimi kulinarnimi dobrotami.

Slovenski pevski zbor in bralka Martina s hčerko Milenco

Farni izlet je imel letos cilj v Innsbrucku. Z vremenom smo tokrat imeli srečo. Bilo je sicer oblačno, ni pa nas preganjal dež. Glavne mestne zanimivosti nam je razkazal vodič. Ogledali smo si stolnico. Tu je v glavnem oltarju Marijina podoba, ki je služila slikarju Leopoldu Layerju, ko je naslikal brezjansko Marijo Pomagaj. Pozornost vzbuja zlata streha na stolnici, edinstvena na vsem svetu. Občudovali smo, kaj so ljudje v preteklosti vse zmogli narediti za lepoto in dostojanstvo božjega hrama. Kratek potep po mestu je večina izkoristila za kosilo

in ogleda. Nazaj grede smo se ustavili v kraju Maria Stein, kjer so v stolpu na strmi skali kar tri kapele, ena bolj zanimiva kot druga. Ogledali smo si vse. Dan nam je prehitro minil in na koncu smo bili kar precej utrujeni, vendar zadovoljni in polni lepih vtisov.

STUTT GART

Vinska trgatev in obisk zbora Mavrica iz Kamnika

V soboto, 17. septembra, smo se rojaki iz slovenske župnije v Stuttgartu zbrali k sveti maši v cerkvi sv. Elizabete in k prazno-

Udeleženci farnega izleta v Innsbruck

Zbor Mavrica pri zahvalni maši v Magstadtu

vanju vinske trgateve. Grozdje takrat res še ni dozorelo, le tu in tam na Primorskem so vinogradi že obetali skorajšnjo trgatev. Vendar je prvi jesenski množični shod, poimenovan vinska trgatev, za nas pomemben datum. Po počitnicah se spet dobimo, se marsikaj pogovorimo in se tudi poveselimo.

Pri maši je župnijska skupnost iz Stuttgarta z veseljem in navdušenjem sprejela novega kaplana Igorja Krašno. Pri maši je gospod Krašna pozdravil skupnost in izrazil željo in pripravljenost po kar najboljšem sodelovanju.

Na obisku smo imeli mešani pevski zbor Mavrica iz Kamnika in

Tuhinjske doline. K nam so prispeli že v petek, 16. septembra. Sprejeli smo jih v Slovenskem domu in jim postregli z večerjo. Drugi dan dopoldne so šli na ogled zanimivosti mesta Stuttgarta. Popoldne pa so že prepevali pri maši v Esslingenu. Po maši so imeli krajši priložnostni koncert. Dvorana, ki se je do konca napolnila, je uživala ob njihovem petju pa tudi ob ubrani glasbi novo nastalega dua Angel. Z gosti, ki so se jim pridružili, so navzoče zabavali vse do poznih ur.

V nedeljo, 18. septembra, je verska skupnost v Böblingenu skupaj z društvom Slovenski muzikantje iz Sindelfingna priredila zahvalno

sveto mašo na prostem, v Magstadtu. Bilo je sončno, čisto vreme, le da je temperatura v dopoldanskih urah krepko zlezla navzdol. To nas ni motilo. Mladi pevci zbora Mavrica so navdušeno prepevali pri maši in tudi po njej.

Srečanje z abrahamom

Naš župnik dr. Zvone Štrubelj je 21. septembra dočakal abrahama. Župljani smo mu pripravili več praznovanj. V petek, 23. septembra, je bil gost skupnosti v Schorndorfu. Povabili so ga na večerjo, mu čestitali in zapeli ter ga tudi obdarili. V soboto, 24. septembra, je bila redna mesečna maša v Heilbronn. Skupnost iz Heilbronna je župniku pripravila presenečenje: brez njegove vednosti so povabili na praznovanje njegovo mamo, sestro in nečakinjo, k oltarju pa dva njegova sobrata, soseda Janeza Modica iz Mannheima in njegovega sošolca Romana Kutina iz Augsburga. Veselje, ki je bilo veliko že v krogu oltarnega občestva, se je nato še stopnjevalo v lepo okrašeni dvorani pri večerji in družabnem programu, kjer je sodeloval duo Angel z gosti. V nedeljo, 25. septembra, je bilo slavlje v Stuttgartu, najprej v cerkvi, kjer so se vrstile številne

Še na mnoga leta, g. župnik Zvone, vam kličejo vsi vaši farani.

Dr. Zvone Štrubelj, 50 let je dopolnjeno.

čestitke, nato pa še v Slovenskem domu in na vrtu Slovenskega doma, kjer je bila prijetna, praznična družabnost. Abrahamovo torto so razrezali tudi v torek, 27. septembra, ko je župnik povabil na slavnostno kosilo svoje sobrate.

Obisk zbora škofijske gimnazije Megaron

Na poti v Bruselj in na Nizozemsko so se v soboto, 1. oktobra, in v nedeljo, 2. oktobra, v naši župniji ustavili pevke in pevci kakovostnega mladinskega zbora škofijske gimnazije iz Šentvida nad Ljubljano pod vodstvom dirigenta Damijana Močnika. V soboto, 1. oktobra, so sodelovali pri maši v Pfullingenu, imeli so tudi krajši priložnostni koncert. Nato so jih domačini postregli v župnijski dvorani sv. Wolfganga. Bilo je prijetno, domače in veselo vzdušje. V nedeljo, 2. oktobra, je zbor nastopil pri zahvalni maši nemške in slovenske skupnosti v Böblingenu. V cerkvi sv. Bonifacija so pevci navdušili tako slovenske kot tudi nemške vernike. Po maši so v cerkvi nastopili še s krajšim koncertom, ki je bil zelo kakovosten in seveda globoko doživet. Po maši se je slavje nadaljevalo v dvorani, kjer so domačini pripravili pravo gostijo. Tudi tu so

Krst je prejel Jan Kolar.

čestitali župniku za abrahama, nazdravili potujočim pevcem, nastopil je tudi moški oktet društva Slovenski muzikantje in društva Triglav. Gospod Jože Rabuza je pozdravil navzoče pevce in jim čestital za izredno lep nastop.

Štefan, Stanko in Andreja so praznovali

Konec septembra in v začetku oktobra so pri Antolinovih-Mikličevih imeli obilo razloga za praznovanje. Vsak svoj 30. rojstni dan sta praznovala Štefan in Andreja Miklič. Za presenečenje je poskrbel z obiskom tudi Štefanov brat, ki je prišel iz Slovenije in potem so vsi skupaj praznovali še njegov rojstni dan.

Štefan in njegov brat Stanko sta bila člana ansambla Druga generacija v Berlinu in Štefan pozneje, ko se je preselil v Schorndorf, tudi ansambla Planet X. Andreja se je praznika še toliko bolj veselila, ker je le nekaj časa prej lahko odprla svoj frizerski salon v Schwäbisch Gmündu.

Dobrim željam se pridružuje tudi slovenska župnija v Stuttgartu, saj je celotna družina Antolin-Miklič zelo dejavna v slovenski skupnosti.

Sveti krsti

V nedeljo, 2. oktobra, je v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu prejel sv. krst Jan Kolar, drugi otrok družine Kolar. Družini in Janu čestitamo in želimo, da bi mlada družina skladno rasla, se bogatila v medsebojnem razumevanju in v krščanski ljubezni.

Š V E D S K A

Hlapec Jernej išče svojo volilno pravico

Zgodil se je referendum za spremembo zakona RTV Slovenije.

Družina Antolin-Miklič ob prazniku, še na mnoga leta

Hvalabogu je referendum uspel, toda večina Slovencev po svetu je bila prikrajšana za izpolnitev svoje državljanske dolžnosti, ki nam je po ustavi zagotovljena. Bil sem presenečen, kako malo glasov od Slovencev po svetu je prispelo v petek po referendumu v Ljubljano na Republiško volilno komisijo.

Rojaki smo globoko prizadeti, ker nam ni bilo omogočeno sodelovanje na referendumu. Kajti, če so nas odgovorni ponovno »prepeljali žeje ne čez vodo«, kdo nam zagotavlja, da se isto ne bo ponovilo tudi za državnoborske in predsedniške volitve.

Moram reči, da potrebnega materiala sploh nisem dobil na moj začasni naslov na Švedskem, ne pred referendumom ne po njem, kakor se je to enkrat zgodilo z materialom za predsedniške volitve, da sem ga dobil po volitvah. Kakšno norčevanje iz volivcev in iz demokracije.

Kdo je kriv? Bo kdo za to odgovarjal ali pa letel s svojega stolčka? Zakaj ljudje vlečejo plačo in uporabljajo davkoplačevalski denar, če ne izpolnjujejo svojih dolžnosti? Sprašujem v imenu množice Slovencev po svetu, ki jim ni bila dana možnost za odločanje o boljši prihodnosti in kakovostnejši RTV Slovenija. Vem, da je tudi na Švedskem veliko rojakov, ki imajo kartice za gledanje RTV Slovenija s pomočjo satelitskega prenosa in digitalnega čitalca signalov.

Naj odgovorni v slovenski vladi iščejo in najdejo odgovor na zgornje vprašanje: Kdo je kriv? Republiška volilna komisija ali Ministrstvo za notranje zadeve ali morda oboji, vsak na svoj način? Pa naj mi nihče ne reče, da se

moram znova in znova prijavljati na RVK, saj imajo moj oziroma našečasne naslove v tujini. Ko je kaj potrebno v njihovo dobro, še kako dobro vedo za nas. Sprašujem se, ali je še vedno stara »rdeča garda« uradnikov in odgovornih na teh mestih, ali pa so tam »prvošolčki«, ki ne poznajo svojega posla in svojih dolžnosti. Ob takšnem obnašanju slovenske države do svojih državljanov se človek sprašuje, ali smo v teh letih demokracije sploh kaj napredovali. Kdaj bomo Slovenci po svetu doživeli korektni odnos do nas, ki živimo daleč od domovine, ki jo še kako pogrešamo? Kdaj se bo naša domovina spremenila iz mačehe v mater? Kdaj bo konec sprenevedanja v odnosu do Slovencev po svetu?

S tem razmišljanjem želim, da bi odgovorni storili vse, da do takšnega kratenja človeških pravic ne bo prišlo nikoli več, pa naj gre za Slovence v Evropi ali pa v obeh Amerikah oziroma v Avstraliji. Se bo kdo od odgovornih opravičil Slovincem po svetu za to krivično dejanje, ali pa bo sprenevedanje še naprej.

Zadnje slovo od Marije Šulac

V nedeljo 3. oktobra, se je slovenska skupnost iz Malmöja s sv. mašo za pokojno poslovila od Marije Šulac, življenjske sopotnice Jožeta Ujčiča. Na njeno lastno željo je bil pogreb v ožjem družinskem krogu. Toda rojaki, ki so se z njo srečevali tudi pri slovenskih mašah, so se želeli posloviti na slovenski način, oziroma kakor jim naroča krščanski čut, da molijo za rajne.

Ivanka in Marjeta sta v zahvalo za vso Marjino požrtvovalnost pripravili kruh in vino, ki sta ga prinesli v času darovanja na oltar, da bi bila blagoslovljena in da bi ju ro-

Pokojna Marija Šulac

jaki s spoštovanjem do rajne Marije s hvaležnostjo zaužili. Marija je bila dobra kakor kruh, ne samo do svojih, ampak je pomagala vsem v tej ali oni potrebi. S pridom je posredovala svoje zanje jezikov, saj je v SKD Planika v Malmöju vodila dva tečaja, za angleški in italijanski jezik.

Marija Šulac je prišla na Švedsko iz svoje rodne Istre že leta 1950, komaj 20 let stara. Leto kasneje je že morala na operacijo srčnih zaklopk. Njena prva služba je bila v tovarni nogavic. Pozneje se je izšolala za medicinsko sestro in je delala vse do svoje upokojitve z odraslimi, duševno prizadetimi osebami. V tem času je študirala tudi italijanski, angleški in nemški jezik, kar je kasneje s pridom uporabljala in drugim pomagala tudi v tej smeri.

Letos sta se z Jožetom podala na dopust v rodno Istro, kjer je Marija oslabela in kmalu po vrnitvi na Švedsko jo je gospodar Življenja poklical k sebi, da ji nakloni plačilo večnega življenja za zvestobo svojim bližnjim in Njemu, ki je njen Stvarnik in Odrešenik. Pogrebno sv. mašo in pogreb je v mesecu juli-

ju opravil p. Ludvik Spalek. Slovenska skupnost pa se je želela od Marije posloviti in se Bogu zanj o zahvaliti s sv. mašo, saj se je pokojna, skupaj s svojim spremljevalcem Jožetom, praktično redno udeleževala »slovenske sv. maše« v Malmöju.

Naj sestra v Kristusu, pokojna Marija Šulac v miru počiva v tuji zemlji! Njenim domačim izreka slovenski duhovnik na Švedskem iskreno sožalje ter da bi iskali moč in tolažbo v Bogu in Materi Božji. Marija, hvala vam za pokončno držo, čeprav ste nosili težek križ. Bogpovrni! In na svidenje v nebesih.

pozdravlja vaš Zvone Podvinski

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

EINSIEDELN

Zadnja nedelja v septembru je Slovence v Švici povezala v skupnost romarjev, ki se vsako leto srečajo pri milostni podobi Božje matere Marije v Einsiedelnu. V lepem sončnem vremenu se je švicarskim rojakom pridružilo kar nekaj Slovencev iz Essna, ki so v svoje večdnevno romanje vključili tudi obisk največjega švicarskega romarskega središča. Da pa ne bi naši rojaki ostali sami, se jim je pridružil tudi en avtobus romarjev iz Slovenije. 37. slovenskega romanja pa se je udeležil tudi veleposlanik RS v Švici in kneževini Liechtenstein g. Miha Vrhunec s soprogom.

Celodnevno romanje smo začeli s skupnim križevim potom, ki nas je

Slavnostni sprevod v cerkev

popeljal na bližnji hrib ob Marijinem svetišču. V objemu čudovite narave smo skozi štirinajst postaj podoživljali Kristusovo izkušnjo trpljenja in se s tem pripravili na osebno sodelovanje pri sveti maši, ki se je začela nekaj po dvanajsti uri. Veliko Marijino svetišče smo Slovenci dodobra napolnili in ga obogatili s svojim sodelovanjem, petjem in molitvijo. Ubrani glasovi mladinskega cerkvenega pevskega zbora AMANI iz Šmarja pri Jelšah so obogatili sveto mašo, ki jo je ob somaševanju več duhovnikov daroval koprski pomožni škof dr. Jurij Bizjak. Ta je zbrane romarje

nagovoril z evangeljsko priliko o trgatvi v Gospodovem vinogradu.

Na koncu svete maše smo v skupnem sprevodu pristopili še k milostni kapeli matere Božje in slovesno zapeli litanije. Po posvetilni molitvi slovenskega naroda Božji materi je zadonela še Marija skoz' življenje, s katero smo zaključili slovesnost v svetišču. Zunaj nas je pričakalo toplo sonce in že po tradiciji je sledilo še skupno fotografiranje na stopnicah pred cerkvijo. Beseda je dala besedo, stiski rok, pozdravi od blizu in daleč, pa še nekaj posnetkov za spomin in že smo se morali odpraviti proti dvorani v Dorfzentrum. Okusnemu kosilu je sledil kulturni program, ki so ga zapolnili različni nastopajoči: že prej omenjeni zbor AMANI in pa dolenska folklorna skupina Kres iz Novega mesta. Prvi so se s pomočjo zapete besede sprehodili po skoraj vsej domovini, na koncu pa so nam za pokušino ponudili še nekaj modernega. Folkloristi pa so nam predstavili različne dolenske plese, njihovo narodno nošo, za ubran takt pa so poskrbeli z različnimi instrumenti, ki naj bi predstavljali etno bogastvo Dolenjske. Vsekakor sta nastopa obeh skupin navdušila zbrane rojake in

Škof Jurij je prejel darove, ki smo jih rojaki hoteli položiti na oltar Mariji.

Še eno "fotko" za spomin. Da se bo vedelo in videlo.

nam predstavila del narodnega bogastva, na katerega smo resnično lahko ponosni. Župnik David je na njemu svojstven in sproščen način k nagovoru povabil še škofa Jurija in dr. Ursa Köppela, ki je v Švici zadolžen za vse migrante in tujejezične pastoralne skupnosti. Kot vedno je župnik David poskrbel, da

nihče od gostov domov ni odšel praznih rok, škofu Juriju pa je podaril dve švicarski znamenitosti: švicarski kravji zvonec, da bo kot dober pastir lažje zbiral svoje ovce in pa rdečo švicarsko kapo, ki ima na sredini križ – namesto uradnega rdečega škofovskega pokrivala (kape), ki je brez križa.

In tako se je končalo že 37. slovensko romanje, ki zbližuje in združuje naše rojake v Švici. Srečanja so se udeležili tudi predstavniki različnih slovenskih društev, ki delujejo na tem področju. S svojimi prapori, ki so bili med mašo postavljeni na častnem mestu ob oltarju, so pokazali, da je enotnost med rojaki eden izmed bistvenih pogojev, ki nam zagotavlja, da se bo slovenska beseda še naprej vsako leto slišala v tem največjem Marijinem svetišču v Švici. Da bi še naprej ostali tako sproščeni in da bi še naprej znali sodelovati in podpirati tudi slovensko katoliško misijo in njihovega duhovnika Davida, vam kliče tokratni poročevalec iz Einsiedelna in obenem tudi Davidov gost na tem srečanju.

Ljubo Bekš

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

ANGLIJA

Maše in naša srečanja v adventnem in božičnem času 2005

ROTHWELL: sobota, 26. novembra, ob 3.00 pop. - 1. adventna nedelja

KEIGHLY: nedelja, 27. novembra, ob 3.00 pop. - 1. adventna nedelja

CHAPEL END: nedelja, 4. decembra, ob 3.00 pop. - 2. adventna nedelja

ABERDARE: sobota, 10. decembra, ob 11.30 dop. - 3. adventna nedelja

LONDON: nedelja, 11. decembra, ob 4.00 pop. - 3. adventna nedelja

DERBY: nedelja, 18. decembra, ob 3.00 pop. - 4. adventna nedelja

LONDON: sobota, 24. decembra, ob 8.00 zvč., maša sv. večera

ROCHDALE: ponedeljek, 26. decembra, ob 3.00 pop., slovesna božična maša v kapeli poljskega kluba (Beechwood).

LONDON: nedelja, 8. januarja 2006, ob 4.00 pop., nedelja Jezusovega krsta

SPOVED - če boste hoteli opraviti adventno ali božično spoved, boste imeli za to dovolj priložnosti pred sv. mašo ali po možnosti tudi po njej.

OBISKI BOLNIKOVI - v vseh krajih po predhodnem dogovoru.

NAŠA LUČ - naročnina tudi za leto 2006 ostane £15.

FRANCIJA

Svete maše v mesecu novembru

MERICOURT, 19. novembra ob 17. uri

CHATILLON, 20. novembra ob 11. uri

NEMČIJA

STUTTART

Svete maše v mesecu novembru 2005

STUTTART, sv. Konrad: 6., 13., 20. (biblični seminar, maša odpade) novembra ob 16.30. **BÖBLINGEN,** sv. Bonifacij: 6. novembra ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 13. novembra ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 20. novembra, biblični seminar, maša odpade.

AALEN, sv. Avguštin: sobota, 20. novembra, biblični seminar, maša odpade.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 26. novembra, ob 17.00

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 27. novembra ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 27. novembra ob 17. 00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC - Stuttgart: v soboto, 12. in 26. novembra, od 10.00 do 12.00.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 5. novembra, ob 17. uri.

PFÜLLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 12. novembra, ob 16.45.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu, v mesecu NOVEMBRU so: 10. in 24. od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

»Kadar so delili hrano, si stal poleg kotla ...«

»Če sem le mogel, sem dodal komu zajemalko ali vsaj pol ...«

»Tega se ne spomnim. Spomnim se pa, da si imel v roki bikovko ...«

»Veš, hudi časi so bili. Nekateri so z vami res grdo delali. Surovo. Jaz, veš, sem marsikomu pomagal ... kadar sem le mogel. Zadnjič, v Ljubljani, je pritekel k meni čez cesto nek fant. Tudi on me je spoznal iz Šentvida. Zahvalil se mi je, slišiš, zahvalil, ker sem mu dal menaže ... dodatek ... Pomagal sem, kolikor sem mogel ...«

Molčal sem.

»Ali tebi lahko kaj pomagam? Hočeš kruha, mesa, sira ... Povej, kaj rabiš.«

»Jaz? Ničesar. Dobro skrbijo zame.«

Prišli smo do velike hiše, kjer so stanovali. Povedal mi je, da so izletniki njegovi nekdanji tovariši od partizanov. Peljal me je v lepo opremljeno poslopje in me sredi prostorne, prijetno razsvetljene sobe predstavil zbranim tovarišem: »Moj dober znanec iz Šentvida.« Ponujal mi je žganja, vina, klobas ... Odklonil sem. Skušal se je šaliti. Pričel je govoriti o ženskah, tovarišicah, ki so stale naokrog in naju radovedno gledale. Začele so se hihitati ...

Vprašal sem, če smem oditi. Spremil me je na cesto in še spraševal, kaj mi lahko da, kako ustreže. Naslov mi je dal, naj se obrnem nanj, če bom v potrebi. Poslovil sem se in odšel.

Nazaj grede sem se tiho zahvalil Bogu, da sem bil med tistimi, ki so držali hrbet in ne med njimi, ki so vihteli bikovko. Nikoli nisem občutil do naših preganjalcev osebnega sovraštva in želja po maščevanju mi je bila tuja. Imel sem občutek, da so pač komunisti in verjetno ne morejo biti drugačni, kot so. Bog ve, kaj jih je privedlo v roke partiji? Kako se je njihovih duš polastilo sovraštvo? Kdaj so postali orodje? S čim jim je partija zaprla pot nazaj? To so bile do takrat le bežne misli. Od omenjenega srečanja pa je odsotnost sovraštva v meni postala zavestna. Zasmilili so se mi in se mi smilijo do današnjih dni. Nihče se bolj ne zaveda krivic, ki so jih storili – kot oni sami. Težijo jih. Zločin zahteva obsodbe, greh kesanja, ljudi, katerim so bile krivice prizadete, pa postavljajo te pred izziv – odpuščanja.

Pozno v mraku sem se vrnil v tabor pod Sv. Duhom.

Minilo je prvih štirinajst dni. Odšla je prva skupina, prišla je druga, osebje zavoda se je izmenjalo, mi trije politični smo ostali. Imeli smo občutek, da je celo vodstvo zavoda pozabilo na nas. Pa niso pozabili.

Druga skupina je odhajala. Prišla je tretja – zadnja. Z Ivanom in Račkim sem šel nasproti novim tovarišem, ki so stopali pod vodstvom zavodskega osebja od tovarnjaka proti šotorom. Pričeli smo jih pozdravljati – pa nam ni nihče odzdravil. Gledali so nas, nekateri

(Einsiedeln) Slovenski "pušeljc" se na ogled postavi. Tako kot vsako leto.

brezbrižno, drugi posmehljivo, tretji sovražno, a nihče ni govoril z nami. Nisem mogel razumeti, zakaj se tako vedejo.

S to skupino je prišlo od tovariša upravnika sporočilo, da so nam, političnim, oblasti dovolile pogojni vpis v šolo. Vodstvo zavoda je odločilo, naj se vsi trije nemudoma vrnemo. Odšli smo takoj, z istim tovornjakom.

Ko smo bili spet v zavodu, smo pričeli z rednim učenjem in stik z ostalimi gojenci zavoda je bil vedno šibkejši. Opazili pa smo, da se nas tovariši izogibajo. Počasi smo izvedeli, da kroži po zavodu vest, da smo se za ceno študija prodali upravi.

V naši odsotnosti je vodstvo zavoda izvedlo med gojenci več preiskav. Kasneje, proti koncu septembra, pa so naredili preiskavo še pri treh pomočnikih, ki so stanovali v zavodu. Eden od njih, Marjan, ki so ga imeli za čudaka, je bil bivši član delavske KA in je hranil v svoji sobici precej katoliških knjig. Druga dva, ki smo ju klicali »Lovec« in »Rešek«, pa sta bila na glasu kot veseljaka. Preiskava je pri prvem odkrila »ideološki material«, pri ostalih dveh pa »zavodu ukradene obleke«. Fantom se ni nič zgodilo, a govorilo se je, da smo jih ovadili mi. Ker sva si z Marjanom pred taborjenjem skrivaj veliko zaupala, sem ga nekega dne obiskal in vprašal, če res verjame vse, kar o nas govorijo.

»Ne bodi nor,« mi je rekel. »Seveda ne verjamem, a oni hočejo, da verjamem. Torej verjamem in te ne pogledam več. Tako pustijo zdaj na miru tebe in mene. Če bi pa opazili, da sem jih spregledal, bi si morali izmisliti kaj novega za to, da nas razbijejo. Bolje, da se delam, da verjamem in da se ti obnašaš, kakor da bi verjel, da jaz verjamem.«

Razumel sem ga in mu bil hvaležen za zaupanje.

»Kaj pa zdaj?« sem vprašal.

»Na vas politične bo vedno večji pritisk. Zame pa misli-

jo, da sem malo nor, zato me pustijo pri miru,« je pojasnil.

»Kaj naj storim?«

»Ti imaš starše v Avstriji. Zate odločitev ne bo težka. Jaz pa moram ostati. Moje delo bo tukaj ...«

Nisem maral misliti na beg, s katerim bi bile združene nove, nezaželene nevarnosti, zato sem preusmeril razgovor. »So ti vzeli vse knjige?«

»Ne vseh, le tiste, ki jih nisem skril ...«

Poslovila sva se. Ne spomnim se, da bi še kdaj govorila.

Nekega dne so nam sporočili, da bomo med delom poslušali po radiu »proces«, ki je potekal proti generalu Rupniku in dr. Hacinu. Že prej so nas nekoč peljali v kino, kjer smo videli v tedniku pred sovjetskim vojnim filmom našega starega generala v ječi in slišali nekaj njegovih potrutih besed. Mož je bil živčno zlomljen do take mere, da se je vodstvu zavoda zdelo, da bo njegov zagovor na nas »primerno« vplival.

Rupnik ni bil nacist in ga ni mogoče primerjati z drugimi evropskimi kolaboracionisti, ki so videli v Hitlerjevi Nemčiji uresničitev lastnih idej ali vsaj pot do osebnih koristi. Stari general je bil pošten mož, ki je hotel ob okupaciji narodu pomagati po svojih močeh, a ga je revolucija potisnila, kot toliko drugih, v položaj, ki ga ni iskal. Ko se je končno znašel v komunistični ječi, se zdi, da ni imel več dovolj moči, da bi se mogel upirati strokovnemu rušenju samozvesti. Slovenski komunisti, ki so se učili svoje uničujoče tehnike pri boljše-vikih, so starega moža strli. A to težko razume in pre-

Jerica Svoljšak je v Lorguesu v Franciji obhajala 70-letnico redovnega življenja.

soja, kdor se ni srečal z metodami, ki jih je takrat uporabljala komunistična »sodna« oblast.

Ko smo poslušali po radiu njegov zagovor, so se komunistični vzgojitelji pa tudi nekateri gojenci pomenljivo spogledovali, se hihitali in delali opazke. Mi, kar nas je bilo političnih, smo molčali. Mož, ki smo ga spoštovali, se nam je smilil.

Potem je prišla vrsta na dr. Hacin, ki je bil med vojno in revolucijo šef policije. Hacin je bil veren, inteligen ten advokat, ki se je boril proti komunistom iz prepričanja, da so ti ljudje nosilci zmote, ki je sposobna s svojim totalitarnim sistemom in naukom naš narod uničiti. Vedel je, da mu gre za življenje. Ko je dobil priložnost zagovora, se ni branil. Obsodil je še enkrat z vso odločnostjo komunizem in zločine komunistične partije. To je bil govor pogumnega, idejno jasnega človeka, ki ga OZNA ni zlomila.

Spomnim se, kako je povedal sodnikom, da mu je pred italijansko zasedbo naročil tedanji ban dr. Marko Natlačen, naj uniči vse dokumente in arhive, ki bi lahko pomagali Italijanom pri preganjanju slovenskih komunistov, češ: »Tudi oni so Slovenci.«

Ko mu je »ljudski tožilec« posmehljivo dejal, da je bil Natlačen boljši od njega, je dr. Hacin pred polno dvorano mirno odgovoril: »Zato pa ste ga tudi prej ubili.«

Tudi Hacinov zagovor smo poslušali molče. To je bil molk občudovanja. Mož je stal na pragu smrti, kajti da bo usmrčen, ni bilo dvoma, a je pogumno izpovedoval vero v ideale, ki so bili tudi naši, tudi moji. Sredi od daja je vodstvo zavoda radio ugasnilo. Vzgojna ura je potekala drugače, kot so pričakovali.

Nekako iz tistih dni, po vrnitvi s taborjenja, se spomnim tudi pogovora, ki po vsej verjetnosti ni bil slučajen.

V zavod so tu in tam prihajali ljudje, ki jih nismo poznali. Obiskovali so upravnika in z gojenci niso imeli stika. Neko popoldne pa me je eden teh obiskovalcev na hodniku ogovoril. Bil je postaven mož, srednjih let, ki se, kolikor se spomnim, ni predstavil. Vprašal me je, kdo sem, zakaj sem v zavodu in se pričel pogovarjati. Spomnim se, da sva stala ob nekem oknu in da sem med pogovorom gledal na dvorišče, na katero je poglagoma padal mrak.

Povedal sem mu, da sem bil domobranec, pa je dobrohotno prikimal, da smo bili nekateri pač zapeljani. »Saj gotovo nisi vedel, kakšna grozodejstva so počeli domobranci,« me je vprašal. Rekel sem, da mi kaj

takega res ni znano. Razumevajoče se je posmejal in pričel nekako tako: »Rekel si, da si doma iz Most?« Prikimal sem. »Ali veš, kaj se je godilo med vojno v moščanskem župnišču?« je vprašal. »V župnišču pri Sveti družini?« sem hotel biti gotov, ker nisem imel pojma, kam mož meri. »Prav tam. V kleti so imeli mučilnico. Tam so mučili svoje politične nasprotnike.« »Kdo naj bi jih mučil?« sem vprašal malo zmeden. »Kdo neki? Saj veš, farji in domobranci ...« Rekel sem, da kaj takega težko verjamem, pa je pričel govoriti, da je bil takoj po »osvoboditvi« osebno v »farovžu« in vse videl na lastne oči. »Pa kje v kleti?« sem vprašal, ker sem moščansko župnišče, ki je bilo blizu naše hiše, dobro poznal. »I kje? Kot sem rekel, v kleti, spodaj. Tam je bilo vse krvavo ...« je skušal biti prepričljiv.

Vedel sem, da laže, a mu tega nisem povedal. Omenil sem, da sem bil že v tisti kleti in da se spomnim, da je bil na desni precej velik prostor. »Prav tam, za vrati na desni je bila mučilnica,« je zatrjeval možak. Pokimal sem, kot da bi razmišljal o tem odkritju, v resnici pa sem si oddahnil. Če bi mi ta človek rekel, da je videl mučilnico v kakem drugem župnišču, bi mu morda vsaj malo verjel, ker si nisem mogel predstavljati, da bi mogel kdo tako mirno in v vsem lagati. Ker pa je izbral, na mojo srečo, kot kraj svojih izmišljotin prav malo dvoranco pri Sveti družini, kjer sem s prijatelji redno igral ping-pong, sem vedel, da je vse, kar pravi – laž.

Kljub temu da smo vedeli, da komunistična propaganda ne govori resnice, si do takrat nisem mogel predstavljati popolne laži, izvite iz nič. Pretiravanja, prikri vanja, olepšave so načini laži, ki si jih človek lahko predstavlja. Popolna laž iz nič, pripovedovana v osebnem pričevanju, pa se mi je zdela nekaj tako nenaravnega, da me je ob spominu nanjo še dolgo stresel mraz.

Vendar, čeprav temu človeku nisem verjel, čeprav sem vedel, da laže in sem vse prebivalce župnišča dobro poznal in cenil, sem bil v kasnejših dneh hvaležen Bogu, da sem v dvoranci, ki je bila v župnijski kleti, še kot domobranec nekajkrat igral s prijatelji ping-pong. Srečanje s popolno lažjo je bilo pretresljivo pa tudi poučno.

Čeprav je bilo življenje v zavodu mirno, sem pričel opazati, da postajam razdražljiv. Ko sem bil v zaporu, so se mi zdele odločitve, pred katere sem bil postavljen, preproste in razmeroma lahke. Skrbelo me je

sicer, kaj bodo naredili z menoj, a ker na to nisem mogel vplivati, se nisem preveč razburjal. Meja med oblastniki in menoj je bila jasno začrtana. Zdaj pa sem se pričel zavedati, da je ta meja sicer še vedno realna in globoka, a da postaja z vsakim dnem, vsaj na zunaj, manj vidna ter da prehajajo odločitve v vedno večji meri name. Misel, da sem navezan pri tem le na svojo presojo, me je težila. Bila je skrb, na katero nisem bil dovolj pripravljen. Notranji nemir se je kmalu pokazal tudi navzven.

Nikdar prej se nisem rad pretepal. Zdaj pa se je pričelo nekaj spreminjati. Če sem se razjezil, sem čutil, kako se mi levi del obraza okrog ust nehote krči, bal sem se, da bi izgubil oblast nad seboj in zdelo se mi je, da se me včasih celo kdo od prijateljev boji. Kmalu sem videl, da se ne motim.

Igrali smo odbojko. Rački, ki je bil dober igralec, je stal nasproti mene tik ob mreži. Sredi igre sem opazil ali vsaj zdelo se mi je, da je stopil čez črto. Zaklical sem, da je storil napako. Zanikal je, kar je bilo v igri čisto razumljivo; kljub temu me je njegovo obnašanje pojezilo in stopil sem proti njemu. Začutil sem, kako se mi obraz krči in drgeta, skušal sem se obvladati, pa nenadoma opazil, kako se Rački, čeprav večji od mene, umika z igrišča. »Pred menoj beži,« mi je šinilo v glavo. Ostal sem sredi igrišča, tovariši so naju gledali. S težavo sem umiril najprej sebe in nato prestrašenega prijatelja. Postal mi je tesno pri srcu. Kaj se dogaja z mano? Pričel sem se izogibati vsake priložnosti za prepir, da ne bi izgubil glave. S tem pa sem nehote ostajal bolj in bolj sam.

Nekega popoldneva sva bila v spalnici sama z Gunterjem, ki je imel posteljo poleg mene. Bil je visok, prijazen fant, ki je imel očitno zelo dobro vzgojo od doma. Starši so bili Nemci in so med vojno ali po njej »izginili«. Ni spadal med politične. Bil je samotar. Upal je, da ga pošljejo k sorodnikom v Nemčijo. Tisto popoldne si je zavezoval čevlje, medtem ko sva se šalila in pogovarjala. Da bi si lažje zavezal čevlji, je

naslonil nogo na mojo posteljo. »Gunter, daj dol nogo,« sem ga opozoril, čeprav sem sam delal isto. Gunter se mi je zasmel in naprej vezal čevlji. Jaz sem v tistem hipu izgubil glavo. Spomnim se le, da sem ga udaril s tako silo, da je odletel čez posteljo v kot na tla.

Ko sem videl, kako se pobira, sem mu skočil na pomoč. Ni bil jezen, le žalostno me je pogledal in se umaknil. Vedno bolj me je skrbelo, kaj bo z mano. Rad bi se obvladal, pa nisem vedel, kako. Zatekel sem se v študij in v branje.

Zdi se mi, da sem doživel najtežjo notranjo preizkušnjo prav v zvezi z branjem. Med velikimi zapuščenimi knjigami zavodske knjižnice sem našel roman, za katerega sem bil prepričan, da je bil na indeksu, to je na seznamu knjig, ki jih je Cerkev takrat prepovedovala. Vedel sem, da je »indeks« sredi komunistične povodnji zastarela ustanova. Vzel sem knjigo, da jo preberem. Nikdar si z branjem nisem delal posebnih moralnih problemov. To pot pa sem imel občutek, da stojim pred pomembno odločitvijo. Razum je dejal, da nima smisla govoriti o indeksu, saj je bila knjiga vendar klasično delo. Vsak duhovnik bi mi smeje dal dovoljenje – pa sem le čutil, da gre za nekaj več, da bom, če pričnem brati, storil prostovoljno korak v smer, kamor nočem. Tokrat ni šlo za dvoboj z upravo zavoda, temveč za globoko odločitev v meni samem. Dva dni sem jemal knjigo v roke, a je nisem odprl. Potem pa sem jo vrnil v knjižnico in položil na polico neprebrano. Vse življenje imam občutek, da je bila zame to pomembna odločitev. Verjetno je res bila, čeprav skoraj gotovo uboga knjiga starega francoskega pisatelja ni imela pri tem posebne vloge.

Se nadaljuje

*(Einsiedeln) Med nami je bil tudi veleposlanik
g. Miha Vrhunec s soprogo.*

VARNOST

Luka se upira: »Nočem iti v bazen. Tam bom še utonil. Zadnjič sem popil toliko vode, da me je ves dan bolel trebuh in glava in na bruhanje mi je šlo.«

Lučka ga miri: »Ne bodi tako strahopeten. Prosila bova plavalnega učitelja, da posebej pazi nate in da ti bo dal lažje vaje. Gotovo se boš kmalu naučil plavati. Potem boš z nami veselo čofotal po vsem bazenu.«

»TI SI MOJA POMOČ IN MOJ REŠITELJ, GOSPOD, NIKAR SE NE MUDI!«

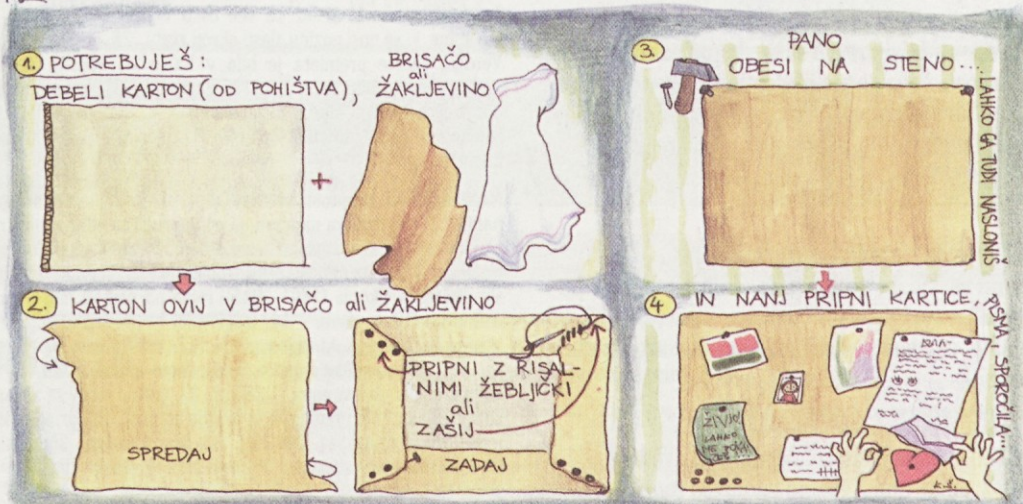
Luka je strah pred vodo, ker ne zna plavati in si v veliki bazen ne upa. Prisluhniti mu je treba in ga opogumiti, da bo premagal težavo. Ne smemo pa ga spravljati v sramoto pred drugimi, če česa še ne zna.

Potrebuje nekoga, ki ga posluša, razume njegovo zadrego in mu daje spodbudo. Ko mu nekdo stoji ob strani, bo dobil večje zaupanje vase in bo lažje obvladal strah.

NAREDI SAM

STENSKA TABLA

Prilagojeno po knjigi Ena vrtna za vsak teden, založba Družina.

“Želite obdržati vaše kodre?” je vprašal frizer stranko na stolu.

“Ja, seveda!”

“No, pospravil vam jih bom v vrečko!”

Nogometna tekma v neki gorenjski vasi. Sodnik je v zrak vrgel kovanec za 1 tolar z namenom, da moštvi izbereta strani igrišča. Posledica: “Dvesto težko poškodovanih!”

V hotelskem baru gost položi na točilni pult bankovec za pet tisočakov in brez besed odide v hotelsko sobo. “Ta je pa res čuden tip!” komentira sam pri sebi natakar. “Pet tisočakov napitnine, konjaka, ki ga je spil, pa ni plačal!”

Berač je na cesti mimoidočega prosil za stotaka, ta pa mu je odvrnil:

“Na cesti klošarjem nikoli ne dajem denarja!”

“Pa stopite z menoj v mojo pisarno!” mu je odgovoril klošar.

“Obdolženi je že petnajstič pred sodiščem, toda temu je kriva slaba družba, njegovi stari kvazi prijatelji, ki bi se jih moral iznebiti,” je rekel zagovornik obdolženega. “Resnično, za vse je kriva njegova slaba družba! No, obdolženi, povejte sodniku, s kom se zadnja leta največ družite!”

“S policisti, odvetniki in sodniki,” pojasni obdolženec.

“Dve skupini cestnih gradbenih delavcev kopljeta dvesto metrov dolg jarek. Vsaka skupina začne na svojem koncu. Prva začne ob šestih in izkoplje tri metre na uro, druga pa prične ob pol sedmih in izkoplje štiri metre na uro. Kje se bosta skupini srečali?”

“Ob osmih v bifeju.”

“Poslušaj, žena!” je rekel mož, “v časopisu pravkar berem, da vsakič, ko vdihnem in izdihnem, umre po en človek!”

“Normalno, če pa si ne čistiš zob in imaš tako smrdljiv zadah!”

“Res je smešno, da se nori in grdi moški vedno poročijo z lepticami,” glasno ugotavlja mož.

“Dragi, to je pa najlepši kompliment, ki si mi ga dal doslej!”

“Taksi! Prosim, hitro na letališče! Letalo bo po voznem redu poletelo čez deset minut ...”

“Tako hitro pa ne bova prišla. Kar sprijaznite se s tem, da bo odletelo brez vas.”

“Dvomim, sem namreč pilot tega letala!”

Križanka 509

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10				11				
12						13	14	
15			16		17			
18		19			20			
21		22					23	
24		25			26	27		
28				29	30			
		31	32			33		
34		35				36		

VODORAVNO: 1. iz lesa, 6. tisoč kilogramov, 10. razvoj, 12. kraj na Vipavskem, 13. dve enaki črki, 15. mati Božje matere Marije, 16. Ipavec Pavel, 17. tri enake črke, 18. glagolniška oblika ob granje, 21. Okorn Emil, 22. podolgovat kos lesa, navadno pravokotnega prereza, 23. devetnajsta črka slovenske abecede, 24. pomanjševalnica za lesen sedež za več oseb v parku, 26. daljši kos pletenine, ki se nosi pozimi zlasti okrog vratu, 28. opera Giuseppeja Verdija, katere premiera je bila v Kairu ob odprtju Sueškega prekopa na božični večer l. 1871, 29. barva, 31. kabina na ladji, 33. drog z železno kljuko za plavljenje lesa, 34. slavni italijanski izdelovalec godal Antonio (1644–1737), izdelal okrog 600 inštrumentov.

NAVPIČNO: 1. preprosta vrata iz lat pri plotu, 2. pisec veselega oznanila, 3. elektronska naprava na podmornici za odkrivanje drugih plovil v vodi, 4. skrajšano žensko ime, 5. prebivalec Nubije, 6. tračnica, 9. deseta črka slovenske abecede, 7. medmet, 8. slovenski pisatelj Velikonja (1891–1945), rojen na planoti nad Vipavsko dolino na Primorskem, 11. izdelovalci in prodajalci copat, 14. skrajni del kopnega, ki sega v morje, 17. žensko ime, novejša oblika, 19. južnoameriška domača žival z dolgo volnato dlako, 21. turška in arabska utežna mera (1,28 kg), 23. ljudski naziv za ansambel Lojzeta Slaka, 25. predlog za izražanje odmika, 27. pripadnik plemena Obrov s Kavkaza, 30. JAV, 32. Ocvirk Dušan, 35. osemnajsta črka slovenske abecede, 36. prva črka slovenske abecede

Rešitev križanke 508

ROŽNIK; OM; IVA; SREČA; BIRMA; HIT; ANKARAN; E; KIR; VALJ; KI; KMET; A; R; POLNOČ; ODEV; INES; PEDENJ, RO; AL; CIANID

501A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

503A0 Prodam dokončan in opremljen gostinski objekt z ribnikom v Leskovcu pri Ptuj. Objekt meri 320 m² in sprejme od 100 do 120 ljudi. Skupna izmera objekta z ribnikom znaša 1,3 ha. Cena po dogovoru. Informacije dobite pri lastniku ali po tel. Ivan Arnuš, Povodnova ulica 3, 2250 Ptuj, SLO. Tel.: 00386 2 783 0081 ali GSM 00386 41 390 576.

504A0 Sodni tolmači ponujajo prevode dokumentov, listin, tehničnih, strokovnih, poslovnih in leposlovnih besedil (nemščina, slovenščina, drugi jeziki). Iščejo: sodne prevajalce, dipl. prevajalce, tehnične in poslovne strokovnjake ter jezikoslovce za vse jezikovne kom-

binacije. Roman Trateški, Montessoristr. 11, D-71272 Renningen, Nemčija, tel.: 0049-(0)7159-479166, faks: 0049-(0)7159-17827, e-mail: info@trateschki-translation.de, url: www.trateschki-translation.de, www.globalvertere.com.

508A1 Prodam vinograd z zidanico v Lendavskih goricah. Nahaja se 4 km od toplic TERME Lendava ob asfaltirani cesti. Skupna velikost (vinograd, travnik, malo gozda) znaša 1158 m². Cena: 8.200,- €. Informacije: tel. v Nemčiji 0049 - (0)641/559 1770.

507A2 V Zgornjem Dupleku, 8 km iz Maribora, prodam večjo enostanovanjsko hišo, letnik 1976, obnovljeno. Parcela meri 1054 m², uporabna stanovanjska površina pa okoli 200 m². Ima prizidek (56 m²), ki je primeren za manjšo obrt, in zidano vrtno hišo v izmeri 35 m². Cena 190.000 EUR oziroma po dogovoru. Vse informacije po tel. v SLO 02 681 55 61.

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu
miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm
Katoliška Cerkev v Sloveniji
www.rkc.si

Mariborska škofija
mb.rkc.si

Republika Slovenija
www.sigov.si

Koroški tednik NEDELJA
www.nedelja.at

Katoliški tednik DRUŽINA

www.druzina.si
Mesečnik OGNJIŠČE
www.ognjisce.si

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU
www.drustvo-svs.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije
www.glasslovenije.com.au/glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar
Novi glas, tednik Slovencev v Italiji
www.noviglas.it
VEČER, časnik

www.vecer.si/
Slovenska tiskovna agencija
www.sta.si
RTV Slovenije
www.rtvsllo.si
DELO, časnik
www.delo.si
Dnevne novice
www.siol.net
Zanimiva spletna stran s slikami iz Vojvodine in Slovenije
community.webshots.com/user/janezmu
ali o zavodu v madžarščini:
www.emmausz.com

Pristojne prijavitelne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavlja različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK

V ceno izdaja je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo. Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. Transakcijski račun pri NLB d.d.: 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASIX • Devizni račun pri NLB, d.d.: 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
župnik: **Stanislav Cikaneč**
e-naslov: cikaneč@msn.com

AVSTRIJA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6937
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITTAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITTAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60
župnik: **Alojzij Rajk**, e-naslov: irajk@pi.be

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: **Alojzij Rajk**, e-naslov: irajk@pi.be

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlín (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com
duhovnik v pokoju: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukman**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernej@rc.kc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Joško Pirc**
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domoni, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skmberlin.de/
župnik: **Izidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skmberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slomisija-essen.de/
župnik: **Alojzij Zaplotnik**
e-naslov: azaplotnik@t-online.de
diakon: **Stanislav Čeplak**,
e-naslov: ceplak@gmx.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA KÖLN
Moltkestr. 119-121, 50674 KÖLN
T/F (*49) 0221. 5237 77
župnik: **Martin Mlakar**
e-naslov: skm.koeln@t-online.de

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran:
www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de/
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: skm.in@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Stafflenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de/
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
kaplan: **Igor Krašna**

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvořak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slovenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de
delegat: **msgr. Janez Pucelj**
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com

SRBIJA IN ČRNA GORA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org/
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se
zvone.podvinski@rc.kc.si

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slomisija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

RAFAELOVA DRUŽBA, Poljanska 2, SI-1000 Ljubljana, tel. (*386) 1-438 30 50, faks (*386) 1-438 30 55

Poslovni račun pri NLB d.d.: 02014-0253581535, voditelj: **Janez Rihar**, Podbrezje 151, 4202 Naklo, tel. (*386) 4-532 94 40

37. romanje v Einsiedeln

Romanje smo začeli s križevim potom.

Slovenske narodne noše so ozaljšale slovesnost.

Pripadnost Bogu in domovini se prenaša na najmlajše rodove.

Nastop cerkvenega mladinskega zbora Amani iz Šmarja pri Jelšah

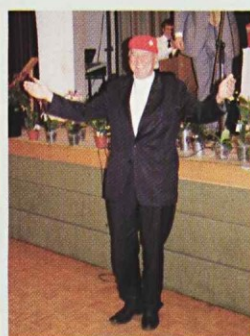
Nastop dolenjske folklorne skupine Kres iz Novega mesta

Dvorano smo zapolnili do zadnjega kotička.

Župnik David je še enkrat spregovoril o vsebini 37. slovenskega romanja.

Škof Jurij je kot dober pastir prejel kравji zvonec in švicarsko »škofovsko kapo«.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

436 676₂₀₀₅

920051104,9

COBISS

ISSN 1408-9726

9 771408 972008